

# Cực Đạo Truy Sát

## Contents

|                         |          |
|-------------------------|----------|
| <b>Cực Đạo Truy Sát</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .   | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .   | 3        |
| 3. Chương 3 . . . . .   | 6        |
| 4. Chương 4 . . . . .   | 8        |
| 5. Chương 5 . . . . .   | 10       |
| 6. Chương 6 . . . . .   | 13       |
| 7. Chương 7 . . . . .   | 15       |
| 8. Chương 8 . . . . .   | 18       |
| 9. Chương 9 . . . . .   | 21       |
| 10. Chương 10 . . . . . | 23       |
| 11. Chương 11 . . . . . | 26       |
| 12. Chương 12 . . . . . | 29       |
| 13. Chương 13 . . . . . | 31       |
| 14. Chương 14 . . . . . | 33       |
| 15. Chương 15 . . . . . | 35       |
| 16. Chương 16 . . . . . | 38       |

## Cực Đạo Truy Sát

---

### Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, hắc bang, cường thủ hào đoạt, 1×1 (Trịnh Bình x Sở Tịch), trung khuyến quỹ súc công x n

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-dao-truy-sat>*

### 1. Chương 1

Trịnh Bình từ trước đến nay chưa từng thấy một ai bắn súng thành thạo như Sở Tịch. Người không thể phủ nhận dù Sở Tịch là một tên lưu manh bại hoại bị liệt vào danh sách truy nã, thế nhưng thời điểm y nổ súng thực đẹp mắt, khiến cho người ta phải kinh tâm động phách, tựa như một quý công tử ung dung, ưu nhã vậy.

Hắn lần đầu nhìn thấy Sở Tịch nổ súng là ở tại sân tập bắn, hắn xuống xe, xa xa nhìn về phía bãi cỏ bên kia là một thân ảnh giương khẩu súng trường nhắm vào bia ngắm. Sở Tịch mặc một bộ quần áo thể thao, tôn lên làn da trắng nhuận, mái tóc đen ngắn trong gió nhẹ phất qua bên thái dương, ánh mặt trời chiếu rọi vào tay cầm súng, trong thoáng chốc như các đầu ngón tay đều trở nên trong suốt.

Trịnh Bình nín thở dõi về phía người kia một lúc, quay đầu hỏi: “Đằng kia là ai?”

Người hầu Sở gia cung kính đáp: “Đó là cậu Sở nhà chúng tôi.”

Trịnh Bình bước vào công việc mới này vẫn còn là một tay mơ, đối với Sở gia quyền thế chuyên kinh doanh súng ống đạn dược này mới chỉ nghe danh, chưa gặp qua người nào. Hắn nghe từ miệng thiên hạ bàn tán qua đủ loại chuyện, chẳng hạn Sở gia đại công tử tuổi còn trẻ nhưng đã có tầm nhìn cùng tay nghề cao siêu dị thường, trong vòng vài năm ngắn ngủi đã nắm độc quyền thị trường buôn lậu vũ khí ở Đông Nam Á, do đó trở thành kẻ chỉ điểm của đầu mối cung cấp lớn nhất cảng đảo này.

Đủ mọi tình tiết trên trời dưới bể đã khéo léo thêm dệt nên một tầng khăn che thần bí bao phủ lên Sở Tịch, mà Trịnh Bình không ngờ tới thân phận ẩn dưới màn che là trùm súng ống trẻ tuổi như vậy, lại còn... xinh đẹp như vậy.

Ngũ quan Sở Tịch đều vô cùng tinh xảo, tướng mạo lãnh đạm mà nét cười ôn nhu, thời điểm ánh mắt diễm đạm của y chiếu vào người, quả thực mang đậm phong thái thư nhợt của một thiếu nữ ôn nhu, làm cho người ta không hề cảm thấy một chút huyết khí hỗn tạp nào của hắc đạo.

Chỉ có thể nói là vô cùng xinh đẹp..... Lúc y buông súng tiến về phía Trịnh Bình, Trịnh Bình thậm chí còn không cầm lòng nổi muốn huyết sáo dài một tiếng.

Hắn đương nhiên không có làm như vậy. Sở Tịch đứng trước mặt hắn, mỉm cười xã giao, hỏi:

“Ngài là Trịnh tiên sinh?”

“Phải, tôi là Trịnh Bình.”

“Tôi là Sở Tịch.” Sở Tịch thản nhiên nói, “Nghe danh Trịnh tiên sinh đã lâu, không ngờ nhanh như vậy đã có cơ hội hợp tác, tôi thật sự cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

Hai người họ sóng vai đi về hướng biệt thự Sở gia, trên hành lang dài trước cửa bày đủ loại hoa tươi, phượng tiên(1) từng đóa từng đóa đỏ au đứng đưa thành một phiến, thoạt nhìn tưởng như một hàng hoa dài vô tận.

(1) Hoa phượng tiên [wiki]

Sở Tịch ánh mắt chăm chú nhìn phía trước, không ngoái đầu lại hỏi Trịnh Bình: “Gia đình Trịnh tiên sinh thực chất là làm công việc gì?”

Trịnh Bình sớm đã an bài tốt lí do thoái thác, mỉm cười trả lời: “Ở đại lục sản xuất vật liệu nhựa, mãi đến đời tôi mới bắt đầu làm súng đạn, chân ướt chân ráo vào nghề có thể cùng Sở thiếu gia hợp tác, tôi phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng.”

“Khó trách luôn nghe nói Trịnh tiên sinh tài lực hùng hậu.”

“Làm sao so được với Sở thiếu gia?”

Sở Tịch hướng hắn mỉm cười, không nói gì nữa.

Cả hai đều không kém phần khôn ngoan, một kẻ những năm gần đây lấy tay che trời, chỉ điểm toàn bộ nghiệp quân hỏa (súng đạn) tại Hongkong, kẻ kia từ đại lục tới, có hậu thuẫn là sản nghiệp phú thương bề thế của gia đình. Đối phương nghĩ gì muốn gì, trong bụng cả hai đều đã rõ ràng. Nếu bình thường chỉ là một tay non nớt mới vào nghề, lấy đâu ra tư cách để được Sở đại thiếu gia đích thân một lần mời vào nhà tiếp rượu?

Trong nghề buôn vũ khí, có một hậu thuẫn vững chắc hay mạo hiểm đơn phương là hai chuyện hoàn toàn đối lập. Sở Tịch có thể không buồn đem một người mới như Trịnh Bình để vào mắt, nhưng là y đương nhiên biết thế gia sau lưng Trịnh Bình có bao phần ảnh hưởng.

Buổi trưa, chủ khách cùng nhau thưởng thức bữa ăn nhẹ, ăn xong Sở Tịch tự mình tiễn Trịnh Bình ra cửa, nói: “Thời gian như vậy là đã định. Ba ngày nữa tôi sẽ ra bến cảng cùng Trịnh tiên sinh nhận hàng. Trịnh tiên sinh từ xa tới làm khách, chuyện tiền bạc thanh toán, tôi đã sớm an bài ổn thỏa.”

Trịnh Bình cười đáp: “Ngài chu đáo vậy sao?”

“Ngày đã là gì, đến khi hàng ra khỏi lãnh hải vẫn còn phải nhờ Trịnh tiên sinh chiếu cố ít nhiều.”

Sở Tịch lễ độ trước khi tạm biệt còn cùng tên kia bắt tay, Trịnh Bình trên mặt mang theo ý cười, bàn tay nắm chặt lại không có chút thả lỏng. Sở Tịch hơi nhú nhú mày, chỉ là cái bắt tay mà thôi, làm gì lâu dữ vậy. Y len lén lùi về phía sau, Trịnh Bình đột ngột ấn mạnh mu bàn tay của y, gọi: “Sở thiếu...”

Sở Tịch lui về phía sau nửa bước, không cẩn thận giẫm lên bậc thang trạm trổ, bước hụt chân. Đúng vào thời điểm sắp ngã sắp xuống thì được Trịnh Bình “nhanh tay nhanh mắt” một phen đỡ tròn vòng eo.

“Sở thiếu gia cẩn thận a.”

Thanh âm Trịnh Bình mang theo chút ý tứ hàm xúc gì đó thực khó diễn tả, vừa giống như đang mỉm cười, lại vừa giống như đang khắc chế điều gì đó. Nhìn từ xa là cảnh một nam nhân anh tuấn đang thân mật ôm đỡ một mỹ nhân, mà mỹ nhân kia thoát nhìn vừa đơn bạc lại vừa văn nhược, làm người ta vừa nhìn thấy đã muốn khơi dậy lòng yêu thương che chở. Mỹ cảnh trước mắt thực sự hài hòa khó tả, cho nên Trịnh Bình không có ý buông tay ra, thẳng đến khi Sở Tịch giương mắt nhìn sát vào gương mặt hắn, ánh mắt sắc bén như muốn cho hắn ăn một cái bạt tai.

“Làm cái gì vậy chứ?”

Thanh âm Sở Tịch rất nhỏ, Trịnh Bình từ từ buông tay ra, Sở Tịch đứng dậy, từ trên cao liếc nhìn hắn.

“Đâu có làm gì.” Trịnh Bình sắc mặt không thay đổi. “Sở thiếu gia suýt chút nữa thì ngã sắp xuống.”

Sở Tịch thần nhiên nói: “Tôi còn lâu mới bị ngã.”

“Cũng chưa chắc.” Trịnh Bình nở nụ cười với y. “Trên đời này có nhiều việc không thể nói chính xác được. Bất kì ai cũng không thể dám chắc giang sơn vạn năm vĩnh viễn không sụp đổ. Ngài nói xem đúng hay sai?”

Hai người bọn họ một ở trên một ở dưới bậc thang đưa mắt nhìn nhau, gió nhẹ lướt qua, mang theo thanh âm xào xạc của lá cây trong hoa viên. Ánh mắt Sở Tịch nhìn không ra là loại cảm xúc gì, một lúc lâu sau mới lạnh lùng hừ một tiếng, cất giọng nói: “Ngài tốt nhất nên cầu nguyện chuyện hợp tác giữa tôi với ngài trước khi hoàn thành không xảy ra biến cố gì đi!”

Dứt lời liền quay bước rời đi, thân ảnh lướt qua hàng liễu rủ trong đám trăm hoa đua nhau khoe sắc ngày xuân, chẳng mấy chốc đã không còn trông thấy bóng dáng.

Trịnh Bình đứng yên tại chỗ lâu thật lâu, lại nhìn xuống bàn tay mình, vừa rồi tiếp xúc với thân thể vi diệu của người kia, dường như có luồng điện nhỏ chạy xẹt qua, xúc cảm còn vẫn vương trên nét mặt.

“.....Thật là một mỹ nhân a,.....” Hắn nghĩ, khóe miệng chậm chậm nở nụ cười.

## 2. Chương 2

Sở Tịch quay trở lại biệt thự, vừa đặt chân vào cửa đã thấy quần gia hốt hải chạy lại, tay cầm điện thoại nhỏ giọng nói: “Cậu chủ, Kha tiên sinh gọi điện mời cậu tối nay đến dự tiệc.”

Sở Tịch trong lòng khó chịu không muốn ra ngoài, nghĩ ngợi một hồi mới bình thản đáp: “Nói với ngài ấy tôi đã biết rồi.”

Quần gia gật gật đầu rời bước, Sở Tịch ngồi trên ghế sofa, nghiêng đầu chậm rãi cân nhắc chuyện vừa rồi, cố gắng đem tâm tình chỉnh đốn lại. Dù sao tiệc rượu của Kha Dĩ Thăng đối với y cũng là chuyện quan trọng hơn cả. Điều chỉnh thái độ cho tốt để tham gia tiệc mới là điều nên làm.

Kha Dĩ Thăng trên danh nghĩa là thúc phụ (chú) của Sở Tịch.

Nói trắng ra, việc buôn lậu của Sở gia thế gia là thu mua vũ khí giá rẻ từ nội địa, sau đó bán lại cho ngoại địa hoặc xuất ra nước ngoài với giá cao. Phần lời lãi chênh lệch khổng lồ này chính là gốc rễ để duy trì cơ nghiệp Sở gia cũng như giữ cho họ địa vị trọng yếu trong hắc đạo.

Loại kinh doanh này đã kéo dài cho đến mười mấy năm về trước, cũng bởi chính sách giám sát ngày càng trở nên nghiêm ngặt, ở Hongkong có rất nhiều gia tộc làm ăn bất chính đều vì thế mà suy sụp nghiêm trọng, Sở gia cũng như vậy xuống dốc không phanh, đến đời cha chú của Sở Tịch thì cơ nghiệp gần như đã lụi tàn. Thời điểm đó Sở Tịch ghi nhớ sâu sắc nhất chính là trong nhà liên tiếp có người rời đi, bôn tẩu. Sân viện

rộng lớn xưa kia đã từng rộn ràng náo nhiệt bao nhiêu, nay trở nên tĩnh mịch, hoa xuân không còn mà cỏ dại mọc um tùm, rêu phong dần dần bao phủ đến tận cầu thang dẫn vào gian nhà chính.

Một gia tộc trăm năm khi cường thịnh có phát đạt được bao nhiêu, đến lúc suy tàn thì cũng chẳng khác nào ngọn đèn trước gió, đại khái là trong khoảng mấy năm y đều không nhớ rõ cuộc sống sung túc ngày trước ra sao. Thời điểm nguy khốn nhất y bị phụ thân đưa sang Anh quốc, thiếu niên một thân một mình tha hương, mãi đến khi cầm học vị trở về mới bỗng nhiên phát hiện ra cảnh cửa nát nhà tan. Cha mẹ sớm đã bị kẻ thù dồn ép tới con đường tự sát, đến cả gian phòng thờ cúng tổ tiên cũng bị một phen hỏa hoạn đốt sạch. Công tử thế gia được nuông chiều từ nhỏ trong nháy mắt ở Hongkong ngay cả nơi trú chân cũng không còn. Đúng thời điểm này có người cứu mang giúp đỡ y, chính là ông trùm sủng ống, chủ nhân của Kha gia, Kha Dĩ Thăng.

Tuy là nói địa vị hôm nay của Sở Tịch vừa đủ để đặt ngang hàng với Kha gia, nhưng lại nói năm đó, nếu không có Kha Dĩ Thăng dốc lực tương trợ, Sở Tịch sẽ không thể vươn lên nhanh như vậy. Vì thế cho đến giờ Sở Tịch đều coi trọng Kha Dĩ Thăng như bậc trưởng bối. Sở Tịch cùng người khác quan hệ tốt xấu ra sao, chứ Kha Dĩ Thăng đã đích thân mời thì y không thể không màng tới.

---

Kha gia tại vịnh Nước sâu ( -Deep water Bay ở Hongkong) có một biệt thự để nghỉ mát và tổ chức tiệc tùng, Sở Tịch đến nơi, xe dừng ở cửa lập tức có người hầu tiến ra nghênh đón, tươi cười nói: “Sở thiếu gia, Kha tiên sinh ở trong thư phòng chờ ngài.”

Sở Tịch gật gù đầu, theo đường cũ vòng qua cửa lớn, từ hoa viên lập tức đi về hướng thư phòng bên kia.

Kha gia này y đã lui tới rất nhiều lần, trước kia không có nơi ở cũng là sống nhờ ở đây. Mọi người đều nói Kha tiên sinh đối đãi thật chu toàn với đứa con của người anh em kết nghĩa, có gì tốt nhất đều nghĩ cho Sở Tịch đầu tiên. Kì thực đầu đuôi ra sao, Sở Tịch chỉ cười lạnh trong lòng.

Nếu thật sự tốt, vì sao ở thời điểm Sở gia suy tàn lại không ra tay cứu giúp? Nếu thật sự tốt, vì sao tại thời điểm cha mẹ y tự sát lại khoanh tay đứng nhìn?

Sở gia hiện tại bao nhiêu tiền lời một năm cùng quyền quản lí các cơ sở đều giao cho Kha Dĩ Thăng hai phần trăm, nếu tính toán bằng tiền bạc, hồi đó Sở Tịch nợ nần gì đều đã trả hết. Phần còn lại coi như là cảm tạ, ngoài ra chẳng có ý nghĩa gì khác.

Thư phòng của Kha Dĩ Thăng rất rộng, vào cửa xong còn phải đi qua một đạo hành lang, cánh cửa nặng trĩu làm từ gỗ cây long não đóng kín, tất cả âm thanh ồn ào huyền ảo bên ngoài đều không thể lọt vào. Sở Tịch tiến đến trước cửa phòng trong gỗ mấy tiếng. Thanh âm Kha Dĩ Thăng vui vẻ cười nói: “Sở Tịch phải không?”

“Là ta.”

“Vào đi!”

Kha Dĩ Thăng năm nay khoảng hơn 40 tuổi, đang ở độ tuổi tráng niên, một thân Âu phục cắt may gọn gàng trông càng thêm phong độ, nội liêm mà uy nghiêm. Hắn ngồi ở ghế sofa trong thư phòng rộng lớn đọc sách, tiện tay lật một trang, phát phát tay hỏi: “Con thích tiểu thuyết của Vũ Quả không?”

“Cũng bình thường.” Sở Tịch đi tới ngồi một bên ghế sofa, Kha Dĩ Thăng hơi hơi cười nhìn y, nói: “Lại gần đây một chút, để ta xem con nào..... gần đây sắc mặt không ổn lắm.”

“Bởi vì vừa rồi cùng người của Trịnh gia nhận lô hàng mà người giao phó, nên có rất nhiều việc cần lo.”

“Công việc càng nhiều, càng phải chăm sóc bản thân, con xem con...”

Kha Dĩ Thăng đưa tay vuốt nhẹ mái tóc trên trán Sở Tịch, động tác này vì bị Sở Tịch hơi né tránh nên lập tức dừng lại.

“Đã cùng Trịnh Bình tiếp xúc qua rồi sao?”

Kha Dĩ Thăng thu tay về, thần sắc lại như thường.

Sở Tịch mặt cũng không đổi sắc: “Đúng vậy.”

“Cảm thấy hần thể nào?”

“Rất khôn ngoan.” Sở Tịch thản nhiên nói. “Nhưng là khiến cho người ta không thích nổi.”

Kha Dĩ Thăng ha hả cười nói: “Ta cũng không thích hần. Cho nên ta mới nghi ngờ. Con định cho hần 50% quyền phân phối hàng sao?”

Hần quan sát ánh mắt Sở Tịch, nhún nhún vai, giải thích: “Không cần nhìn ta như vậy. Trong giới hắc đạo này, mỗi ngày đều có kẻ tiêu vong, mỗi ngày đều có kẻ chỉ trong một đêm mà xưng hùng xưng bá cũng như khuynh gia bại sản. Một tên vô danh tiểu tốt Trịnh Bình biến mất, chẳng khác gì hòn đá nhỏ ném xuống biển khơi, sẽ không gây ra chút biến động nào.” ( .shenyaying.wordpress.com)

“Người muốn ta trở mặt hần?”

“Nếu con nghĩ vậy.” Kha Dĩ Thăng đáp, “thì đúng là như vậy.”

Sở Tịch liếc nhìn hần. Nam nhân có vẻ ngoài âm trầm này đã hơn chục năm nắm giữ quyền lực và tiền tài, ngọn đèn trong thư phòng kiêu cổ tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo phản chiếu nét cười của hần, vừa tàn nhẫn lại vừa thản nhiên.

“.....Ta còn phải cân nhắc cho kĩ đã,” Sở Tịch cười đứng dậy, “thúc phụ, ý của người ta đều vâng theo.”

Y có ý muốn rời khỏi, thế nhưng Kha Dĩ Thăng lại không định để y đi: “Không ngồi lại một lát nữa sao? Chúng ta lâu lắm không gặp mặt. Ta mới có bình rượu ngon nhập từ Italy, sao không nếm thử chút?”

“Người không định ra ngoài tiếp khách sao?”

Kha Dĩ Thăng vừa cười vừa ấn tay Sở Tịch xuống, “Có con ở đây, ta làm sao còn tâm trí ra ngoài tiếp khách.”

Hần đứng dậy rót rượu, không buồn quan sát ánh mắt Sở Tịch. Hần cũng biết Sở Tịch không thích hần như vậy, nhưng trong lòng vẫn không thể kiềm chế được.

Hần thực sự rất yêu mến đứa nhỏ này, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã thích. Hần từ lâu đã biết Sở gia tiểu công tử có bộ dáng rất xinh đẹp, khi y còn nhỏ đã nhìn qua một lần, lớn lên nhất định sẽ là một mỹ nhân, chẳng là sau đó Sở gia suy yếu, rất nhiều thế gia đã cùng bọn họ đoạn tuyệt quan hệ, lâu dần hần cũng không qua lại nữa.

Sau này nghe nói Sở Tịch từ Anh quốc trở về, hần ngẫu nhiên gặp qua một lần, lúc đó bỗng dấy lên một loại cảm xúc rung động thuần túy. Một công tử hào sảng, có vẻ ngoài cao quý cùng thần khí lãnh đạm, còn trẻ tuổi nhưng đã sắc sảo như lưỡi dao. Y xinh đẹp như vậy, nếu đem tất cả các mỹ nữ Kha Dĩ Thăng gặp trong đời gộp lại vẫn còn kinh diễm hơn bội phần, khiến người ta không thể không động tâm.

Lúc đó hần liền quyết định cứu giúp Sở Tịch. Thế nhưng lại không nghĩ Sở Tịch khôn khéo như vậy, quan hệ nhiều năm, y vẫn không để bất kì ai chạm vào chiếm một phần tiện nghi.

Kì thực Kha Dĩ Thăng rất yêu chiều y, không đành lòng làm y mất hứng, có những lúc Sở Tịch không nghe lời, hần cũng đều cho qua. Nhưng cũng có lúc trong lòng hần lạnh nhạt nghĩ: Người cứ như vậy càng khiến ta muốn xem xem người sau này sẽ yêu ai?

Có khôn thì cả đời nhẫn nhịn đứng hòng theo ai, dù sao ta cũng không nhẫn tâm xuống tay với người, chỉ có kẻ khác là ta dám làm.

Kha Dĩ Thăng rót rượu về, Sở Tịch còn đang lật lật cuốn thiếu thuyết xem qua, ngẩng đầu hỏi: “Tuy rằng những chuyện phản trắc ta không phải chưa nhúng tay, nhưng Trịnh Bình dù sao cũng là kẻ có lai lịch xuất thân không tầm thường, thúc phụ người xem làm vậy có phải quá liều lĩnh không?”

Kha Dĩ Thăng đưa ly rượu cho y, đáp lại: “Thế nào là quá liều lĩnh, có gan mạo hiểm, lợi nhuận thu về càng cao, chẳng phải ta đã dạy con rồi sao?”

“.....Thúc phụ nói cũng đúng.”

“Đừng gọi ta là thúc phụ,” Kha Dĩ Thăng nhìn chăm chăm Sở Tịch, thấp giọng yêu cầu, “Lần sau không được gọi như vậy nữa.”

Sở Tịch nhìn hẩn trong chốc lát, rồi đột nhiên đứng dậy, lãnh đạm nói: “Ta có việc đi trước, xin lỗi không tiếp người được.”

Thái độ lạnh lùng này của y hết như khi đối đáp với người khác, khiến Kha Dĩ Thăng cảm thấy hơi tức giận, nghiêm giọng quát: “Sở Tịch!”

Sở Tịch xoay người đi ra, mà trong ánh nến, khoảnh khắc quay đi có lưu lại ánh mắt, thứ ánh sáng lập lòe không khỏi làm cho ai đó dấy lên vài phần động tâm. Hương rượu phảng phất ngào ngạt trong không khí khiến người ta vô thức mà ngấm men say, trong nháy mắt mọi thứ xung quanh đều trở nên hư ảo, Kha Dĩ Thăng lấy lại phản ứng kịp thời tiến lên một bước, nắm chặt cổ tay Sở Tịch.

“.....Buông ra!”

Kha Dĩ Thăng lớn tiếng ngắt lời: “Người lớn rồi, đối với ta mà cũng dám hô to gọi nhỏ sao?”

“Buông ra!”

“Nghe ta nói đã!”

“Buông!”

Sở Tịch muốn đẩy hẩn ra, nhưng không có chút khí lực, Kha Dĩ Thăng nhất thời lửa giận bốc cao, giữ y lại, gọi: “Sở Tịch!”

“..... Người muốn nói cái gì?”

Kha Dĩ Thăng thở dốc nhìn y chăm chăm, lại không biết nói gì mới phải, trong tích tắc tạo cơ hội cho Sở Tịch giãy giụa chạy ra ngoài, y đứng bên cửa lạnh lùng cất tiếng: “Người quá chén rồi!”

Kha Dĩ Thăng nhích lên từng bước, Sở Tịch một phen đẩy cửa bước ra, rồi đem cánh cửa đóng sầm lại. Kha Dĩ Thăng vốn định đuổi theo y, nhưng vừa định mở cửa thì nghe thấy thanh âm của một người bên ngoài: “Sở thiếu gia, làm sao vậy?”

### 3. Chương 3

~tỏ tình tỏ tình

~~Sở Tịch vừa ngược mắt lên, liền bắt gặp ánh mắt đầy quan tâm của Trịnh Bình đang chăm chăm nhìn y.

Sở Tịch thoáng do dự: “Đem cái thằng cha người gặp người ghét này tổng đi cho khuất mắt” hay “nhanh lợi dụng hẩn để chạy khỏi cái tên ung não Kha Dĩ Thăng kia.” Trịnh Bình thậm chí thanh thanh sở sở nhìn rõ trong đáy mắt y đang hướng vào hẩn một tia chán ghét. Thế nhưng ngay lập tức Sở Tịch nở nụ cười, duy trì nét ôn nhu, ngoài ra không có chút cảm xúc nào.

“Trịnh tiên sinh, thật tình cờ quá.”

Sở Tịch nhanh nhẹn sửa sang lại vạt áo xộc xệch, bước đi ra ngoài, mắt chăm chú nhìn Trịnh Bình hỏi: “Sao không ở bên ngoài cùng mọi người dự tiệc? Hôm nay hẩn là có nhiều mỹ nữ tới làm khách đi.”

“Ra đây hít thở chút không khí thôi.” Trịnh Bình đột ngột dừng lại: “Sở thiếu gia, tay cậu....”

Sở Tịch cúi đầu nhìn, thấy trên bàn tay chính mình rành rành bốn vết ngón tay.

Trịnh Bình nhẹ nhàng bắt lấy tay của y, động tác ôn nhu mà không dễ gì cự tuyệt, ngón tay dịu dàng xoa xoa phần da trầy xước, bỗng chốc dâng trào lên một loại cảm giác xót xa, như có dòng điện lưu chạy dọc thân thể.

Sở Tịch mau chóng thu tay về, không nói không rằng vội vã đi ra ngoài.

Trịnh Bình đứng ngây tại chỗ lặng lẽ mỉm cười, qua mấy giây sau lại chạy nhanh đuổi theo, gắt gao đeo bám Sở Tịch, gọi với theo: “Đùa tí cho vui, Sở thiếu gia thực sự để ý?”

Sở Tịch không đáp, Trịnh Bình lèo đèo theo sau y xuống tận bậc thang dẫn ra hậu viện, dọc đường đi qua hoa viên vẫn dai dẳng bám theo hỏi: “Có cần băng bó một chút không? Dán băng cá nhân hay gì đó? Sở thiếu gia! Ờ đợi đã!”

Sở Tịch đứng khựng lại, bởi Trịnh Bình đang đứng chắn ngay trước mặt: “Cậu không sao chứ?”

Cái thằng cha này nhiều lúc phiền phức muốn chết, Sở Tịch trong nháy mắt hạ quyết tâm phải tiêu diệt người này, Kha Dĩ Thăng tuy không phải loại tốt đẹp gì cho cam, nhưng có lúc nói ra những lời không sai chút nào.

“Tôi không sao hết,..... Trịnh tiên sinh không bận sao?”

Trịnh Bình cứ đứng chắn lù lù trước mặt y không chịu rời đi, lại còn cười hì hì đáp lại: “Tôi đương nhiên không bận bịu gì sất!”

Sở Tịch gạt hấn sang một bên: “Vậy chứ đi theo tôi làm gì?”

Y lại đi nhanh ra cổng hoa viên. Sở Tịch không phải người thích xã giao, đại khái những chuyện giao tiếp không thể tránh được đều qua loa cho xong rồi về nhà, huống chi hành vi quá khích của Kha Dĩ Thăng tối nay còn khiến y cảm thấy mất hoàn toàn khẩu vị, y một giây cũng không muốn ngây ngốc ở chỗ này làm gì.

Mà cái tên Trịnh Bình vô ý vô tứ này vẫn không chịu buông tha cứ án ngữ trước mặt y, một phen đưa tay chặn cửa: “Sở Tịch! Tôi tìm cậu là có chuyện muốn nói thật mà!”

Sở Tịch hít sâu một hơi, ôm cánh tay dựa vào ngưỡng cửa, ánh mắt hình viên đạn găm thẳng vào người đối diện.

“Cậu nghe tôi nói đã,” Trịnh Bình gằn từng chữ một, “—— Tôi thật sự rất thích cậu a.”

Trong hoa viên thoang thoảng hương thơm cùng tiếng côn trùng râm ran, xa xa vọng lại là tiếng đàn violin và âm thanh cười nói rộn ràng từ bữa tiệc ngoài trời, mơ hồ không rõ.

Trịnh Bình thực sự là một nam nhân cực kì anh tuấn, khi hấn cười có nét gì đó thật thà cùng chuyên tâm. Sở Tịch nhìn hấn không chớp mắt, giống như đang chậm rãi đánh giá, thế nhưng lại khiến cho Trịnh Bình đem lòng tưởng bở, Sở Tịch bỗng nhiên nhẹ nhàng vươn tay, đặt trên bả vai hấn vỗ vỗ mấy cái.

Trịnh Bình rưng rưng xúc động: “Sở Tịch.....”

Sở Tịch vung tay lên, một quyền hung ác phi thẳng vào bụng hấn, thiếu chút nữa ruột gan cũng bị đánh bay ra ngoài.

“Khụ khụ!” Trịnh Bình nửa quỳ trên mặt đất, vô cùng khổ sở, “Sao lại đánh người ta!”

Sở Tịch cười ôn nhu, dùng mũi chân đạp đạp lên bả vai người kia, vô cùng khoái chí trả lời: “Vì tôi nhìn anh không vừa mắt a.”

—

Quản gia Sở gia đứng ngoài xe chờ, kết quả lại nhìn thấy đại công tử nhà mình trưng cái vẻ mặt tươi cười hơn hở đi ra, huơ huơ tay nói: “Lái xe trở về.”

Quản gia càng nghĩ càng thấy kì quái. Hấn làm việc cho Sở gia nhiều năm như vậy, rất ít khi nhìn thấy Sở Tịch vui vẻ. Người làm lâu năm ở Sở gia cũng biết đại công tử tính tình hướng nội không phải người dễ lộ cảm xúc ra ngoài mặt, bình thường mà thấy y cao hứng như vậy mọi người sẽ có gan yêu cầu tăng lương đi.

Xe đi được nửa đường thì điện thoại di động của Sở Tịch đổ chuông, vừa thấy dãy số, quả nhiên là Kha Dĩ Thăng.

“Alô, thúc phụ người khỏe..... chuyện gì cơ?”

Thanh âm Kha Dĩ Thăng nghe rất hòa nhã: “Sở Tịch, hôm nay là ta sai, tâm tình không tốt, con bỏ qua cho ta. Nghe nói con về rồi? Đã ăn uống gì chưa?”

Sở Tịch im lặng im lặng một chốc, “.....Không có việc gì, người đừng bận tâm.”

Nói gì thì nói Kha Dĩ Thăng tại thời điểm Sở gia khó khăn nhất đã cứu mạng y, hơn nữa không phải chỉ là giúp đỡ qua loa, hướng hồ cùng Kha gia trở mặt đúng là không khôn ngoan. Nhịn nhịn xuống cho xong, còn tính toán so đo làm gì?

Thanh âm Kha Dĩ Thăng lập tức phấn khởi lên: “Như vậy là tốt rồi. Ta nghe nói con bỏ về nên nhất thời lo lắng. Phải rồi, chuyện của Trịnh Bình con lo liệu ra làm sao? Đề nghị này của ta không phải vì bản thân mình, hoàn toàn là vì lo nghĩ cho con. Ta đã theo con đến khi trưởng thành như thế này, con giống như con đẻ của ta vậy, có việc gì đều nói cho con biết, cơ hội con phải nắm chắc trong tay biết chưa?”

Sở Tịch gật gật đầu: “Ta biết rồi.”

Y dừng một chút, chậm rãi nói: “Ba ngày nữa lúc nhận hàng ta sẽ ở bến tàu động thủ, nhờ người chiếu cố một chút, có khả năng ta sẽ..... khứ Trịnh Bình.”

Thời điểm y nói ra lời này sắc mặt rất trầm tĩnh, ngoài cửa xe, ánh đèn neon đỏ rực chiếu rọi trên gương mặt y, ánh lên con ngươi trong như nước, không chút lay động.

Kha Dĩ Thăng ít nhiều cảm thấy kinh ngạc: “Con căm ghét Trịnh Bình vậy sao?”

“Đúng vậy,” Sở Tịch phun từng chữ, “Ta vô cùng chán ghét hắn.”

Không thể chối cãi rằng mỗi khi đứng trước mặt Trịnh Bình, y luôn sinh ra một loại ảo giác chính mình cũng không thấu hiểu. Nam nhân kia luôn nhìn y với ánh mắt chất chứa dục vọng không hề kìm nén, đó là loại ánh mắt chờ đợi con mồi, mang theo huyết khí dày đặc cùng khát vọng dày vò.

Cái loại ánh mắt đó, khiến cho Sở Tịch không khỏi chột dạ bất an.

## 4. Chương 4

Đến ngày giao dịch sắc trời âm u, đám mây đen nặng nề che khuất chân trời, gió rất lớn, vù vù thổi như lưỡi dao lướt qua mặt người.

Sở Tịch lái xe ra bến cảng, Kha Dĩ Thăng đứng ở đài quan sát của nhà kho, tay cầm kính viễn vọng, cách đó không xa trên mặt biển neo đậu một con tàu chở hàng, bị lớp vải dầu dày cui che đầy, trông cực kỳ đồ sộ. Không mấy ai biết trên con tàu chở hàng được nguy trang bình thường này đang chở một lô súng ống giá trị lên đến hơn triệu đô, sắp được Trịnh gia hộ tống qua lãnh hải, tiến vào thị trường vũ khí châu Âu đầy lợi nhuận.

Sở Tịch bước lên đài quan sát, Kha Dĩ Thăng buông kính viễn vọng, quay đầu cười nói với y: “Chuẩn bị xong cả rồi chứ?”

Sở Tịch gật gật đầu: “Đều đã xong xuôi, tay súng bắn tỉa đang ở trên kia mai phục.”

Kha Dĩ Thăng vẫn đứng chôn chân nhìn y, giống như định nói điều gì, thế nhưng một lời cũng không thốt ra, chỉ đặt tay lên hai vai Sở Tịch, hơi mỉm cười.

“Thúc phụ này, không có việc gì ta xuống đây.”

Sở Tịch vừa quay lưng muốn rời đi, Kha Dĩ Thăng bỗng nhiên lên tiếng: “Từ từ đã!”

“Thúc phụ?”

Kha Dĩ Thăng dõi theo y, từ tốn hỏi: “Sở Tịch, con nói ta đối đãi con như thế nào?”

Sở Tịch có chút khó hiểu: “Rất tốt a.”

“Khi con từ Anh quốc ở về, thấy trong nhà xảy ra chuyện lớn, liền một mạch ngã bệnh, là ta đã chiếu cố con, chăm sóc con, khi đó con yếu đuối, đơn bạc như vậy, nằm một chỗ giống như có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Lúc đó ta luôn tự nhủ lòng, nhất định phải chăm sóc thật tốt đứa nhỏ này.”

Ánh mắt Kha Dĩ Thăng thậm chí có chút bồi hồi: “Trước kia khi con sống ở đây cùng ta, nửa đêm không ngủ được, đều cùng ta ra ngoài nhấm nháp đôi ba chén rượu, có chuyện gì cũng nói cho ta biết đầu tiên, cái



người lại, một tay đè Trịnh Bình xuống, tay kia mò mò phía công tắc bật đèn, kết quả chưa kịp đụng đến, đã bị Trịnh Bình nửa đường tóm được tay.

“Anh....”

Trịnh Bình không nói không rằng, một tay đè nghiêng Sở Tịch, một tay hung hăng chế trụ cằm y, cúi đầu mạnh mẽ hôn xuống. Nụ hôn của hắn mang tư vị của dã thú dày xéo con mồi, không chút lưu tình mà chà đạp đôi môi mỏng kia vốn luôn mím chặt, vĩnh viễn không chịu thốt ra bất kì lời ngọt ngào nào với hắn, buộc Sở Tịch khiêu mở khớp hàm, mang theo loại ý tứ vô cùng hạ lưu vô cùng say đắm mà liếm hôn lợi cùng đầu lưỡi của y. Thẳng đến khi Sở Tịch giãy giụa yếu ớt dần, y liều mạng cào cấu bả vai Trịnh Bình, thế nhưng những nỗ lực mỏng manh còn sót lại cuối cùng cũng chỉ khơi dậy cảm giác kích tình cho kẻ kia.

Trịnh Bình ác liệt cắn thật mạnh lên môi Sở Tịch, lúc sau cảm giác có mùi máu tươi mới chịu buông ra, ghé vào tai y thấp giọng cười phóng túng: “Tôi thực muốn ở trong này mà thượng đến khi em cầu xin tha thứ...”

Sở Tịch thở hào hển, sắc mặt cực kì khó coi: “....Anh làm sao biết được?”

“Hỏi hắn xem.”

Trịnh Bình một tay bẻ ngoặt hai cánh tay Sở Tịch ra sau lưng, một tay gắt gao kéo y vào \*\*\*g ngực mình, nâng cằm y nâng hướng về phía mặt biển: “Thấy gì không?”

Sở Tịch nhìn ra biển, sắc mặt khê biển. Trong đêm tối có thể thấy một con thuyền nhỏ hết tốc lực chạy về đằng này, mà đứng trên boong thuyền kia không ai khác chính là Kha Dĩ Thăng!

“Sao lại là hắn?”

“Kha Dĩ Thăng đã sớm nói với tôi chuyện này,” Trịnh Bình cắn cắn vành tai Sở Tịch, không thêm để ý chút nào mà cười: “Hắn tơ tưởng em, yêu thích đến phát cuồng, thế nhưng em cũng là đồ đại ngốc, rõ ràng là chuyện sung sướng lại phải kiềm chế dục vọng bản thân, thành ra hắn càng thêm khó xử.”

“...Hỗn đản!”

“Đã vậy cho em thấy luôn thằng này hỗn đản thế nào nhé,” Trịnh Bình cười lớn, “——Để nhớ xem, cái lúc tôi đề xuất ra kế hoạch này, hắn chẳng mừng như bắt được vàng ý chứ: Thứ tôi có được chẳng qua chỉ là mớ vũ khí đắt tiền, đổi lại hắn sẽ có được em, người hắn mộng tưởng hằng đêm suốt bao năm, hận không thể ngay lập tức đem vào bụng ăn thành từng mảnh nhỏ, mà hắn lại chẳng hao tổn tí hơi sức nào. Tính toán cỡ nào, hắn vẫn phải đeo khư khư cái mặt nạ giả làm bậc trưởng bối hiền hòa nhân ái, rốt cuộc cũng có người đứng ra thay hắn làm chuyện xấu.”

Sở Tịch sắc mặt tái nhợt mà biểu cảm bình tĩnh: “Anh định làm gì?”

“Kha Dĩ Thăng bảo tôi mang em nguyên vẹn không tổn thương một sợi tóc nào giao cho hắn, nhưng mà em biết không,” Trịnh Bình nhún nhún vai đầy thờ ơ, “Tôi đây còn lâu mới nghe lời hắn.”

Hắn đè thấp âm thanh, ở bên tai Sở Tịch cười cười: “Toàn bộ hàng hóa cùng em, tôi đều phải có.”

## 5. Chương 5

Trong ánh mắt kia ẩn chứa một loại dục vọng trần trụi không buồn che dấu, Sở Tịch trong thoáng chốc còn có ảo giác đang bị dã thú săn mồi theo dõi.

Thế nhưng y kì thực đã nhiều năm sống trong cái thế giới tàn khốc như con dao hai lưỡi này, cho dù vẻ ngoài có thanh tao có cao quý, nhưng phỏng chừng sâu thẳm bên trong đã bị mài giũa tới chai sạn rồi.

Trịnh Bình đẩy y về phía trước vài bước, từ trong ngực lấy ra đèn pin vẫy về hướng thuyền nhỏ của Kha Dĩ Thăng, Sở Tịch ngoái đầu lại, lờm lờm hỏi: “Anh cho rằng Kha Dĩ Thăng sẽ để cho anh toàn thân trở về sao? Tráo trở lật lọng là sở trường của hắn, hắn so với anh còn khôn ngoan hơn nhiều.”

Trịnh Bình lập tức cười lớn: “Hắn ta còn có cơ hội trả đũa? Trên mặt biển tứ phía toàn là người của tôi, sát thủ đều đang tập kích trên tàu hàng tùy thời đợi lệnh, em cho rằng tôi ngu tới mức không biết nhỏ cỏ tận gốc sao?”

Sở Tịch chòng chọc nhìn hắn lâu thật lâu, Trịnh Bình xoa xoa mặt, rất là lưu manh cười hỏi: “Thế nào, yêu tôi rồi sao?”

“.....Tôi đang nghĩ, kì thực có một chuyện anh không tài nào tiên liệu được.”

“Là chuyện gì?”

“—— Là tôi.”

Trịnh Bình đột ngột cúi đầu xuống, con dao trong tay Sở Tịch lóe lên, tự đâm vào trước người mình. Trịnh Bình trong phút chốc không kịp nghĩ ngợi gì liền giơ tay bắt lấy lưỡi dao, nhưng động tác Sở Tịch nhanh nhẹn hơn, một dao lướt qua vừa nhanh vừa chuẩn xác găm thẳng vào cánh tay hắn.

Một nhát dao kia đâm thẳng vào xương cốt, Trịnh Bình phản xạ có điều kiện đem y đẩy ra, Sở Tịch lui vài bước tới mép thuyền rồi tóm được lan can.

Trịnh Bình rút súng lên đạn “cách” một tiếng: “Đừng nhúc nhích! Không được phép nhảy!”

Sở Tịch giật mình nhìn thấy khẩu súng, lập tức khựng lại. Trịnh Bình gắt gao quan sát y, từ từ tiến lại, nói: “Tôi còn tưởng em muốn tự hại mình....”

Sở Tịch lom lom nhìn hòng súng: “Ông đây sao có thể làm cái trò bại não đó?”

“Vậy em đừng có nhảy xuống, vùng biển này có cá mập đó!”

Phía sau tiếng động cơ ngày càng gần, ánh đèn trên thuyền của nhóm người Kha Dĩ Thăng thoáng cái đã tiến đến ngay trước mắt. Trịnh Bình vừa chắc tay cầm súng chĩa vào Sở Tịch, vừa đi qua chưa đến hai bước chân thì tiếng bộ đàm trong túi áo vang lên, kèm theo đó là thanh âm mang chút phần nộ của Kha Dĩ Thăng: “Bỏ súng xuống! Đừng bức y!”

Trịnh Bình nhún nhún vai: “Sở Tịch, em biết không? Sai lầm lớn nhất của lão già này là quá mềm lòng với em, có thấy vậy không?”

Sở Tịch lắc đầu có chút không hiểu. Phía sau y là mặt biển đang cuộn lên từng đợt thủy triều mãnh liệt, gió biển \*\*\*g lộng, thổi tóc y bay lên tán loạn, nhìn không ra biểu tình.

Phía bên kia thanh âm dứt quãng của Kha Dĩ Thăng vẫn rời rạc truyền tới, Trịnh Bình vung tay một cái liền vứt máy bộ đàm xuống biển, rồi bước tới chỗ Sở Tịch đang đứng cách hai bước chân, quăng mạnh súng xuống, ôm chầm lấy y.

Mà lúc đó, Sở Tịch một tay bám vào lan can nhảy phắt lên, tay kia cầm dao đâm mạnh một nhát xuống ngực Trịnh Bình, đâm trúng hay không y cũng chẳng biết, trong chớp nhoáng y buông lỏng bàn tay bám trụ ở mép thuyền, chỉ nghe được tiếng gió gào thét bên tai, lập tức sau đó thì chìm xuống mặt biển lạnh lẽo.

“Sở Tịch!.....”

Ngón tay đang giữ chặt cò súng của Trịnh Bình lại thả lỏng, hắn muốn gọi người tung lưới cứu sinh, nhưng vừa rồi một đao bất ngờ của Sở Tịch đâm trúng xương sườn của hắn, chỉ cần mở miệng là từng trận đau đớn dồn đến. Lúc này tình huống rất khẩn cấp. Thuyền của Kha Dĩ Thăng thì đang gần ngay trước mắt, Trịnh Bình cắn chặt răng, giơ tay lên trời bắn hai phát súng chỉ thiên.

Đây chính là tín hiệu hành động, trong phút chốc mặt biển xung quanh lóe lên ánh đèn của hơn mười chiếc thuyền, trong màn sương đêm mù mịt trên biển xuất hiện một cách quỷ dị, vô thanh vô tức mà hết tốc lực tiếp cận thuyền của Kha Dĩ Thăng.

---

Sở Tịch trôi nổi trong dòng nước lạnh lẽo, liều mạng để mặc thân mình giãy giụa nổi trên mặt nước. Gió rất lớn, lạnh thấu xương, xa xa trên mặt biển truyền đến vài tiếng súng lác đác, y biết một trận đổ máu thế là đã đến hồi kết.

Là Trịnh Bình trừ khử thành công Kha Dĩ Thăng, hay là Kha Dĩ Thăng phản công giết chết Trịnh Bình? Sở Tịch ngóc đầu lên, hơi hơi cười lạnh, trong bóng đêm gương mặt tái nhợt mà xinh đẹp kia khẽ nhăn nhó. Mà thôi mặc xác là ai tiêu diệt ai y đều rất hài lòng, sống trong cái thế giới này, sớm đã quen việc xung quanh không có ai mới là tốt.

....Thế nhưng trong lòng vẫn thấy hơi chùng xuống, vẫn có chút gì đó mơ hồ mất mát, giống như một cây kim nhỏ, nhẹ nhẹ xuyên vào vết thương lòng năm xưa, mang theo một chút đau đớn, một chút phiền muộn.

Nhớ lại khi mới về Hongkong, thân thể yếu ớt, tinh thần suy sụp, luôn có cảm giác mình sẽ không còn sống bao lâu nữa. Lúc đó chăm sóc y, an ủi y cùng cứu mạng y cũng chỉ có Kha Dĩ Thăng mà thôi, bàn tay hữu lực của nam nhân kia là sức mạnh duy nhất đã chống đỡ cho y vượt qua đoạn đường đầy chông gai của cuộc đời.

Nói gì thì nói vẫn có cảm giác ấm áp trong lòng, dù hơi ấm kia chỉ như bộ y phục cũ kĩ, nhưng rốt cuộc cũng đã từng thực sự tồn tại.

Sở Tịch trôi nổi trên mặt nước một thời gian ngắn, lặng lẽ ngắm nhìn dải ngân hà trên bầu trời đêm rộng lớn, trong thâm tâm khẽ nhủ thầm: ——Nếu như người bị Trịnh Bình giết, nếu ta có thể tai qua nạn khỏi, ta nhất định sẽ báo thù cho người,...

Móng tay y mạnh mẽ găm sâu vào lòng bàn tay, mà một chút đau đớn cũng không cảm nhận được, rét lạnh đã làm tê liệt mọi cảm giác đau. Cũng không biết đã trôi nổi bao lâu, thân thể vì không ngừng gồng sức tránh bị chìm xuống mà mệt mỏi rã rời, Sở Tịch cảm thấy mình sắp chống đỡ không nổi, đột nhiên trên mặt biển không xa truyền đến tiếng động cơ, vài ánh đèn pin xuyên qua màn sương dày đặc chiếu tới.

“...Sở thiếu gia!”

“Cậu Sở!”

Sở Tịch giật mình tỉnh dậy, người kia ồn ào không chịu nổi, lại có tiếng ai đó đột ngột kêu lên: “Thấy rồi! Ở đằng này!”

Ngay sau đó tiếng động cơ từ bốn phương tám hướng tụ lại, một cây đèn chiếu vào làm Sở Tịch nhắm nghiền cả hai mắt, tiếng của Trịnh Bình từ đâu đó vọng lại, thế nhưng lộ ra không ít vui mừng: “Sở Tịch! đừng nhúc nhích, anh tới đây!”

Sở Tịch trương liễu trương khẩu, còn chưa nói gì yết hầu đã khàn khàn đau rát.

“.....Người đâu! Xuống cứu người!”

Vài tiếng người nhảy xuống nước vang lên, Sở Tịch mở trừng mắt vội bơi ra xa, Trịnh Bình nửa quì ở mũi thuyền bên cạnh, thậm chí có chút lo lắng: “Sở Tịch đừng động đây, nước rất lạnh em sẽ chìm mất! Quay lại!”

Sở Tịch khụ khụ hai tiếng, sắc mặt ngum nước, giọng khàn khàn hỏi: “Kha Dĩ Thăng đâu?”

“...Em còn lo cho hắn?”

“Kha Dĩ Thăng đâu?”

Trịnh Bình trốn tránh không đáp, vươn tay ra xa, lớn tiếng gọi y: “Sở Tịch quay lại! Anh thực sự sẽ không làm khó em! Anh.....Anh thích em như vậy,..... Em đừng sợ, mau lên đây!”

Nếu không phải đã thấy qua gã này trở mặt như trở bàn tay, Sở Tịch sẽ không ngại ngần tin tưởng hắn——thành khẩn như vậy, thâm tình như vậy, thế mà không sang Hollywood đóng phim đúng là một tổn thất nặng nề cho nền điện ảnh thế giới.

Sở Tịch trong lòng buồn cười, trên mặt cũng hiện nét cười, nổi trên mặt nước bất động, từ xa lớn tiếng hỏi Trịnh Bình: “Anh thích tôi sao?”

Trịnh Bình không cần nghĩ ngợi gật đầu: “Thật mà, tin anh đi!”

“Được lắm,” Sở Tịch nói: “Nếu tôi chết anh làm sao bây giờ?”

Trịnh Bình khựng lại vài giây, hỏi lại: “Em hỏi làm gì?”

Sở Tịch cười lắc đầu, chẳng qua là dẻo mồm lúc đầu, ít ra cũng nên làm bộ học thuộc mấy câu giống nhau, phải diễn đến mặt không biến sắc, tim không lạc nhịp mà nói kiểu “Anh sẽ cùng chết với em” mới hợp chuyện hợp cảnh a.

Trịnh Bình có chút sốt ruột: “Bây giờ em nói vậy có ích gì? Sở Tịch em mau lên đây, ngâm mình trong nước rất nguy hiểm.”

Sở Tịch ho khan hai tiếng, bơi ngược lại hướng thuyền nhỏ đằng kia được vài mét, lại càng nhìn rõ Trịnh Bình. Không rõ là ảo giác hay không, y cảm thấy lúc Trịnh Bình nhìn y, nét mặt đột nhiên hiện lên vẻ đau xót, y đoán là do sắc mặt mình khó coi quá thôi.

Ngâm mình trong nước biển lâu như vậy, không suy nhược mới là lạ....

Sở Tịch lắc đầu cười rộ lên, mang theo ngữ điệu trêu chọc lớn tiếng gọi Trịnh Bình: “Được rồi, nếu anh cùng chết với tôi, thì tôi tin anh thực sự thích tôi! Thế nào Trịnh Bình, được không?”

Trịnh Bình lập tức mở miệng đáp ứng: “Anh với em cùng chết! Nhưng mà Sở Tịch anh xin em đấy, chúng ta sẽ không chết được, anh sẽ đối tốt với em, em đồng ý không?”

Nước biển lạnh thấu xương, Trịnh Bình nói đúng, với nhiệt độ này mà bơi sẽ khiến tay chân bị chuột rút rồi chìm ngấm. Sở Tịch nhắm mắt, phía sau đám người cứu hộ tận tâm quên mình đã bơi càng ngày càng gần, cứ thế nhiệt tình sốt sắng, làm cho người ta không nhịn được cười.

“Trịnh tiên sinh,” Sở Tịch chậm rãi nghiêm mặt nói. “Anh đừng quên lời mình đã nói, anh muốn cùng tôi chết.”

Sau đó y hít sâu một hơi, trằm mình xuống, trong nháy mắt nước biển đã dâng lên đỉnh đầu.

Một khắc trước khi chìm xuống, y còn cảm thấy tâm tình thật thư sướng. Lâu lắm rồi chưa từng nhẹ nhõm như vậy, giống như từ bỏ toàn bộ thế giới, một thân ảnh, vụn dăm đáy biển, đau đớn thấu xương, cô độc mà tự do.

## 6. Chương 6

Hai tháng sau, tại Hongkong.

Một cặp chân thon thả bước xuống từ cửa xe, giày cao gót màu đen phản chiếu ánh đèn neon mờ ảo của hộp đêm. Tay bảo vệ cung cung kính cúi đầu: “Đồng tiểu thư!”

Đồng Sa tiện tay cởi áo khoác ngoài đưa cho người phục vụ, vừa sải bước về hướng đại sảnh, không ngoái đầu lại hỏi: “Người pha rượu lần trước mà tôi bảo đã mời đến chưa?”

“Đã mời tới rồi, Đồng tiểu thư muốn gọi y tới sao?”

“Bảo anh ta đến văn phòng của tôi.”

Phòng làm việc của Đồng Sa nằm trên tầng cao nhất của câu lạc bộ. Thực chất quản lý trên này chính là tâm phúc của Sở Tịch. Nàng là người có ý chí kiên định, cung cách quyết đoán cùng tính tình cực kì cẩn thận. Trong văn phòng của nàng ta không có bất kì đồ vật nào thừa thãi, sạch sẽ và gọn gàng chẳng khác gì quân đội, không có một góc nhỏ mang nét điệu đà nữ tính.

Ấy vậy mà hôm nay trong phòng lại có một chiếc ghế sofa thoải mái kê sát tường, bàn uống trà, đồng thời còn có đồ uống được chuẩn bị thơm thơm tất tươm, Đồng Sa ngồi sau bàn làm việc, tâm tình háo hức đến nỗi không kiềm chế được.

Nhân viên bên ngoài gõ cửa: “Đồng tiểu thư, tôi đưa người pha rượu mới tới, có thể vào được không?”

Đồng Sa đứng phắt dậy: “Mau mời vào!”

Cửa mở, một chàng trai trẻ tuổi mà xanh xao gầy yếu bước vào, mặc dù có hơi tiều tụy nhưng khí sắc không hề kém cỏi. Ánh đèn chói sáng chiếu vào đáy mắt đen lầy của y, hơi hơi mang chút ý cười bình thản.

Đồng Sa ba bước tiến thành hai nhào đến nắm lấy tay y: “Sở thiếu gia!”

Sở Tịch gật gật đầu với cô gái: “Vất vả cho em rồi!”

Đồng Sa sống mũi hơi cay cay, nằng vờ làm bộ dụi dụi mắt: “Trịnh Bình càng ngày càng bức ép, mọi người đã chịu đựng rất vất vả. Tình hình tháng này còn tệ hơn, Trịnh Bình ngày đêm phái người đến theo dõi nhà riêng Sở gia, em.... mọi người đều rất nhớ ngài.”

Sở Tịch nặng nhọc ngả mình lên ghế sofa, xoa xoa mặt, có chút mỏi mệt: “Tôi cũng rất nhớ em. Có rảnh kiếm cho tôi ông bác sĩ về đây. Ở cái làng chài đó sắp chết đến nơi rồi.”

“Ngài làm sao lại trôi dạt đến tận đó?”

“Nói ra dài dòng lắm,” Sở Tịch hướng nằng chớp chớp mắt, “——Em biết tôi nhất định sẽ lặn xuống phải không?”

Hôm đó y lặn xuống rồi liều mạng bơi, lợi dụng bóng đêm cùng kĩ năng thành thực bơi xa tận mấy cây số, thỉnh thoảng lặn mới ngoi lên hít dưỡng khí, rồi lại nhanh nhanh chóng chóng lặn xuống. Rét lạnh cùng sức lực cạn kiệt làm cho y định ninh mình sẽ bỏ xác dưới đáy biển sâu vô tận này, chỉ đến khi phương đông hừng sáng y mới hoàn toàn cắt đuôi đám người của Trịnh Bình. Y lênh đênh trên mặt biển đến tận trưa, cuối cùng được thuyền đánh cá phát hiện, ngư dân chất phác đem y về làng chài.

Thời điểm đó tình hình của Sở Tịch thực sự hiềm nghèo, thân thể yếu ớt, nước biển rét buốt quá độ làm suy nhược sức khỏe y, y vừa lên bờ thì ngã bệnh, sốt cao không dứt. Những ngày mưa gió triền miên, xương cốt toàn thân nhức nhối như bị kim châm, ngư dân tuy rằng có thể chiếu cố y, nhưng cũng không thể tạo điều kiện chữa trị tốt nhất cho y được. Y qua tìm hiểu và liên hệ với đầu mối bên ngoài biết được Sở gia đang trong tình huống nguy cấp, dù trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại chẳng có cách nào giải quyết.

Sau đó sức khỏe của y tiến bộ được một chút liền nhờ ngư dân đưa về Hongkong, bày mưu tính kế hóa trang dịch dung, nhận lời vào làm tại một cơ sở dưới tên Sở gia rồi tìm được Đồng Sa, từ đó đã được hai tháng.

Đồng Sa nửa quì bên cạnh ghế sofa, nắm chặt tay y: “Ngài vất vả, vất vả rồi.....”

“Còn có mọi người trong lúc khó khăn nhất vẫn một mực trung thành với Sở gia cơ mà,” Sở Tịch nhẹ nhàng nói, “Trịnh Bình có làm khó bạn em không?”

Đồng Sa chần chừ một lúc: “.....Cũng không hẳn....”

“Không cần giấu giếm, tôi cũng biết, em——” Sở Tịch hướng nằng nở nụ cười, “đúng là một cô gái tốt.”

Đồng Sa đột nhiên đôi mắt phấp phồng, vội đứng dậy nói: “Em đi tìm bác sĩ cho ngài.”

Cha của Đồng Sa trước kia là bộ hạ của Sở gia, nằng lớn lên trong Sở gia. Nằng thực sự rất đẹp, chỉ cần trang điểm thêm một chút, lại trở nên cực kì quyến rũ, nghiêng nước nghiêng thành. Ai nấy đều cho rằng nằng ta là tình nhân của Sở Tịch thậm chí là thiếu phu nhân tương lai của Sở gia, Sở Tịch tuy rằng rất thích nằng, nhưng mà cũng chỉ là kiểu thích nói suông ngoài miệng.

Cái tên Sở Tịch này rất kì quái, y đã không có người yêu cố định, cũng không có tiếng tăm chơi bởi trăng hoa, y thậm chí đến ý nghĩ yên bề gia thất cũng không có nốt. Một mặt nào đó là do Kha Dĩ Thăng can trở, nhưng nếu Sở Tịch thực sự muốn kết hôn hay thích một ai đó, Kha Dĩ Thăng can thiệp thế nào được.

Y chỉ là thích hưởng thụ cảm giác làm kẻ độc thân mà thôi, sống một mình thực thoải mái mà còn được tự do tự tại, không cần thiết phải chấp nhận người ngoài. Đồng Sa tiếp cận được y cũng là quá khó đi.

---

“Y bị viêm khớp, phổi bị tổn thương, hệ miễn dịch suy yếu, sức khỏe thực sự đáng báo động...” Bác sĩ thu dọn đồ nghề chữa trị, khom người với Đồng Sa, “tôi đã tìm cho vị tiên sinh này một liều kháng sinh và huyết thanh, chủ yếu là để tĩnh dưỡng.”

Đồng Sa còn chưa kịp nói gì, Sở Tịch đã mở miệng hỏi: “——Tôi khi nào thì chết?”

Đồng Sa nhẹ nhàng trách cứ: “Cậu Sở!”

Bác sĩ cũng sưng sốt không kém: “Tuy tình hình ngài không được tốt, nhưng đâu đến nỗi nguy hiểm tính mạng, sao ngài lại nói vậy chứ?”

Sở Tịch bật cười: “Chỉ là muốn biết khi nào Trịnh Bình chết thôi mà. Phải rồi Đồng Sa, Trịnh Bình có đi tự sát không?”

Đồng Sa ngơ ngẩn: “Hắn đâu có tự sát a?”

“.....Biết ngay hắn là cái đồ lươn lẹo không giữ lời mà,” Sở Tịch chán ghét co co đuôi đuôi tay, “Lại còn già mồm, đòi chết theo người ta....”

Đồng đại tiểu thư nghe qua cứ như vệt nghe sấm, Sở Tịch cũng không buồn giải thích gì thêm, y đứng lên, chỉnh lại cổ áo cùng tay áo, ngay lập tức trở về hình tượng Sở đại thiếu gia trang trọng cao quý.

Mỗi tội lời phát ngôn ra cùng với hình tượng chẳng có tí nào liên quan đến nhau. 8-}

“Bây giờ không thể về lại Sở gia nữa, lúc này tôi cũng không có gan để Trịnh Bình biết Sở Tịch này vẫn lù lù sống. Vậy nên Đồng Sa em nhớ kĩ này, từ hôm nay trở đi, tôi chính là bồ nhí(1) do em dưỡng nha.”

(1) Nguyên văn là “tiểu bạch kiểm” ( ): theo nghĩa hiện đại thì nó chính là bồ nhí, trai bao đó.

Y cười cười rồi nháy mắt mấy cái với Đồng Sa, con người luôn uy nghiêm lãnh đạm nói đùa mà không đùa chút nào, khiến cho người ta nhất thời cảm thấy xung quanh trở nên mờ mịt.

## 7. Chương 7

Đồng gia đại tiểu thư nuôi một gã trai bao.

Mà cái tên trai bao đó còn cao giá lắm cơ, hình như y ở tầng chót của câu lạc bộ, rất ít người được nhìn thấy mặt thật của y. Nghe nói tình hình sức khỏe người này còn không tốt, Đồng Sa mỗi ngày kêu người tận tình chăm sóc, chỉ e xảy ra sơ xuất. Kết quả chưa đến hai ngày mọi người đều cười cười nói nói bàn ra tán vào phen này Sở Tịch thật sự xong rồi, nữ nhân của y đến tỷ bà cũng buông (1), xem ra lần này họ Sở còn lâu mới gượng dậy nổi.

(1) Nguyên văn là , xuất xứ từ hai câu thơ dưới đây trong tác phẩm “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị:

Mời mọc mãi thấy người bỏ ngõ,

Tay ôm đàn che nửa mặt hoa.

(Bản dịch của Phan Huy Vịnh)

là câu thành ngữ chỉ người phụ nữ quay lưng với chồng/người tình để đến với tình yêu khác (hoặc người góa phụ đã hai lần dò)

Có mấy bà phu nhân cũng cảm thán Đồng tiểu thư thật không có mắt, Sở Tịch là người hào hoa tuấn tú đến mức nào chứ? Đã đi bốn biển còn màng chi đến nước, đã thấy Vu Sơn sao còn nhìn đến mây (2), nàng ta có Sở Tịch cao quý ngay trước mắt, tìm đâu ra được nam nhân khác có thể đem so được với y đây?

(2) Câu thơ trong bài thơ “Ly tư” của Nguyên Chấn:

“.....Cậu thực sự tin tình nhân của Sở Tịch đi tìm người khác?”

Ngữ khí Trịnh Bình rất thản nhiên. Hắn thậm chí còn mỉm cười, nhìn không giống như đang khó chịu chút nào.

Tay trợ lý lễ phép hỏi: “Trịnh tiên sinh có chủ kiến gì sao?”

Yếu tố sống còn đầu tiên của thủ hạ——Khi sếp hỏi ý kiến chủ quan của người, không có nghĩa là hắn cần cái quan điểm mà người nghĩ trong đầu, hắn chỉ muốn biểu đạt ý kiến riêng của mình thôi.

Quả nhiên Trịnh Bình ha ha cười, nói: “Tôi có tin.”

Hắn dừng một chút rồi nói: “——Giống như tôi không tin Sở Tịch đã chết.”

Hoàng hôn buông xuống hoa viên ngát hương thơm, sắc chiều ấm áp làm cho người ta lơ mơ muốn ngủ. Trịnh Bình nhàn nhã ngồi uống trà, trước mặt là chồng báo cáo của đám tay sai về việc điều tra hai tháng trước, toàn bộ vùng biển đều đã được soi đến từng góc ngách, vẫn không thấy bất kì dấu vết nào.

Dấu vết ở đây chính là——Sở Tịch sống phải thấy người, chết phải nhật được xác.

Một người không thể có khả năng biến mất đột ngột như vậy, y nhất định lẩn trốn ở chỗ nào, có khi đang suy yếu, có khi đang cần cứu trợ, biết đâu lại đang gặp nguy hiểm.

Cũng có khả năng đã được Đồng Sa tìm thấy rồi đưa về chăm sóc cũng nên.

Trịnh Bình thở dài thườn thượt, nói: “Tuy rằng nếu y không được người của Sở gia tiếp ứng mà đang lạc lõng một mình ở nơi nào đó, tôi sẽ ngay lập tức nóng lòng đi cứu y, nhưng thực sự là lúc này tôi muốn y được bảo vệ hơn.”

Hắn sắp xếp lại đồng giấy tờ, đứng dậy làm một hơi cạn sạch ly hồng trà, “Đi thôi.”

Tên thuộc hạ nhắm mắt nhắm mũi đi theo sau hắn: “Tiên sinh định đi đâu?”

“Đi đến thăm Đồng Sa,” Trịnh Bình đi ra cửa lớn, chiếc Jaguar đen lẳng lặng chờ dưới chân cầu thang, “——Tôi thực sự muốn biết ánh mắt nhìn người của Sở Tịch đã kém cỏi đến mức độ nào rồi, ..... Đồng Sa kia, cô ta hơn được tôi sao?”

Bắt đầu từ chín giờ tối, Hongkong hóa thân thành một tiểu thư quý tộc xinh đẹp quyến rũ, xức một loại nước hoa câu dẫn hồn phách, tô một lớp trang điểm nhẹ nhàng tinh tế, trong bầu không khí hoan lạc khê đưa mình uyển chuyển theo một điệu nhảy duyên dáng.

Trịnh Bình tác phong khí thế bước vào cửa, nhân viên lễ tân được đào tạo chuyên nghiệp lập tức chào đón lễ độ hỏi: “Tiên sinh lần đầu ghé thăm, đi mấy người?”

Trợ lý phía sau lập tức tiếp lời: “Chúng tôi muốn bao trọn cả chỗ này.”

Nhân viên lễ tân ngăn người, lại cúi người đáp: “Tôi phải đi báo với quản lý một tiếng, các vị chờ chút.”

Người này ầy vậy mà khôn khéo, chỉ lát sau người vội vàng tới không phải quản lý mà là đích thân Đồng Sa, rảo bước trên đôi giày cao gót, điểm thêm một vài món trang sức hợp mốt, váy ngắn bó sát màu đen tôn lên những đường cong hoàn mỹ, nàng nhanh nhẹn bước tới: “Trịnh tiên sinh! Hôm nay sao lại rông đến nhà tôm ghé qua tề xá tâm thường của tôi thế này?”

Không chỉ tươi cười, mà còn cười như thể hai người 800 trước chính là một đôi tình nhân ngọt ngào thân thiết, làm cho người ngoài ba hồn bảy vía sớm bay đi mất hút.

Trịnh Bình nhàn nhã chấp tay sau lưng đáp: “Không dám, không dám,.....”

Đồng Sa một mặt ra lệnh cho phục vụ: “Mau gọi các em pha trà nước điểm tâm, hôm nay chúng ta tẩy quán!” một mặt tươi cười dẫn Trịnh Bình đi vào trong, nói: “Đứa nhỏ chỗ chúng tôi không hiểu chuyện, Trịnh tiên sinh bao toàn bộ chỗ này là vinh dự của chúng tôi, mọi người vui mừng còn không kịp, vậy mà dám để cho Trịnh tiên sinh chờ lâu như vậy, đúng là..... Người đâu! Gọi hết mấy vũ nữ đứng đầu chỗ chúng ta ra đây!”

Trịnh Bình không nhanh không chậm hươ hươ tay vài cái nói: “Đồng tiểu thư, không cần vội, tôi đã.....có vợ rồi.”

Đồng Sa hơi sững sốt, rồi lại khôi phục tự nhiên, mặt không đổi sắc khen ngợi: “Chưa nghe tin Trịnh tiên sinh kết hôn, quà mừng nhất định hôm khác sẽ gửi tặng. Trịnh tiên sinh chung thủy với phu nhân như vậy, nhất định có nhiều cô gái ở Hongkong sẽ đau lòng đây?”

Trịnh Bình hơi xấu hổ nở nụ cười: “Quá khen, chẳng là mới cưới còn quần quýt không rời thôi,.... Mà này, Đồng tiểu thư không hỏi han gì về bà xã nhà tôi sao?”

Đồng Sa thuận miệng hỏi: “Tôn phu nhân là tiểu thư nhà nào?”

Trịnh Bình vạn phần thành khẩn, vạn phần thâm tình đáp: “Chính là đại công tử nhà cô đó.”

---

Cho dù Đồng Sa đã gặp qua đủ mọi khó dễ, đối mặt với đủ loại tình huống cũng không thể không đứng hình tại chỗ, một lúc sau mới lần ra thanh âm của mình: “.....Trịnh tiên sinh ngài..... Ngài lại đùa rồi.”

Trịnh Bình cây ngay không sợ chết đứng nhìn thẳng vào nàng: “Tôi không có nói đùa. Sở Tịch với tôi tình chàng ý thiếp tâm đầu ý hợp, tôi yêu cậu ta còn hơn cả tính mạng, sao có thể đùa cợt với cô được?”

Người không nói đùa? Người mà không đùa thật sao? Hay là người cố tình đến phá đám hả?! Loại chó đường như người mà cũng dám mơ tưởng đến đại công tử nhà này ư?

Đồng Sa phùng mang trợn mắt một hồi, Trịnh Bình lại tranh thủ mở miệng ngắt lời cô: “Không tin đi mà hỏi Sở Tịch.”

Đồng Sa nhất thời không kịp phản ứng, lui lại hai bước, rồi bất thành linh quay người, nghiêm mặt nói: “Trịnh tiên sinh, đại công tử nhà tôi là đàn ông.”

Trịnh Bình cũng nghiêm túc không kém: “Không quan tâm.”

“Y không thích đùa cợt như vậy đâu.”

“Tôi đùa chỗ nào chứ.”

“Hơn nữa y hiện tại không ở Sở gia, chúng tôi đều không biết y giờ đang ở nơi nào.”

“Vậy ban nãy Đồng tiểu thư lên gác làm gì vậy?”

Trịnh Bình sắc mặt lạnh lùng liếc mắt nhìn lên lầu: “Hay là....Sở Tịch đã trở về rồi?”

Đồng Sa gần như ngay lập tức muốn gọi người bưng trà đuổi khách, tâm tư rối loạn, sau lại miễn cưỡng nhịn xuống, ánh mắt thần nhiên nhìn Trịnh Bình, gần từng câu từng chữ: “Y chưa có quay về, bọn chúng tôi cũng đang tìm y khắp nơi.”

“Đồng tiểu thư,” Trịnh Bình nói, “Tôi thật sự yêu y, mặc kệ y là nam cũng được, nữ cũng chẳng sao, không tin về hỏi đại công tử nhà cô xem tôi đối đãi người ta thế nào? Chúng tôi bắt đắc dĩ bị chia cắt là chuyện thật tàn nhẫn, tôi một ngày không thấy y là một ngày ăn không ngon ngủ không yên, toàn thân như bị thiêu đốt, bứt rứt chẳng yên, rốt cuộc nhịn không nổi nữa....”

Đồng Sa nghe đến sồn da gà: “Ngài không chịu nổi thì mắc mớ gì đến đại công tử nhà tôi?”

“Đương nhiên là có liên quan,” Trịnh Bình nói như đúng rồi, “Cậu ta cũng yêu tôi mà.”

“...” Đồng Sa hít sâu một ngụm khí, lại cười lạnh: “Trịnh tiên sinh, có cần tôi nhắc cho ngài nhớ Sở Tịch làm sao lại rơi xuống biển không?”

Lần này Trịnh Bình im lặng trong vài giây, sau đó chậm rãi nói: “Đó là hiểu lầm,... Nếu tôi biết y sẽ nhảy xuống biển, tôi nhất định....”

Tôi nhất định sẽ không bức y, nhất định sẽ thuận theo y.

---

Nhảm nhĩ! Nói hươu nói vượn! Sao có thể chứ! Sở Tịch là dạng người mà người không nắm lấy trong lòng bàn tay, y liền tìm cách giết chết người, người như y làm sao người có thể tùy ý thuận theo! Nhất định trước tiên phải dẹp bỏ mọi khả năng phản kháng của y mới phải!

Thế nhưng Trịnh Bình không đời nào để cho Đồng Sa nhận ra mình đang hối hận đã không nhảy xuống biển giữ Sở Tịch lại. Hắn lắc đầu, nét mặt đau thương, chậm rãi đáp: “Đồng tiểu thư, tôi biết giờ tôi nói gì cô cũng không tin, cô đối với tôi có không ít thành kiến. Nhưng sự việc đến nước này có nhiều lời cũng vô ích, hi vọng cô chuyển lời tới Sở Tịch, tôi....tôi thực sự.....rất yêu thương cậu ta.”

Trịnh Bình thở dài, phát tay nói với thủ hạ: “Chúng ta về thôi.”

## 8. Chương 8

Sắc mặt Sở Tịch âm trầm bất định, mãi sau mới hỏi lại Đồng Sa: “Em thấy Trịnh Bình yêu tôi thật sao? Là yêu theo kiểu tình yêu nam nữ sao?”

Đồng Sa rụt rụt rè rè một lúc lâu rồi gật đầu.

“....Vậy em thấy tôi có yêu Trịnh Bình không?”

Đồng Sa không dám nói câu nào, Sở Tịch đứng phắt dậy, nghiêng răng nghiêng lợi gằn: “Phải, tôi yêu hẳn, yêu muốn chết luôn ấy!”

Y vùng vằng bước vội ra ngoài, Đồng Sa cuống cuống nhào tới giữ y lại: “Sở thiếu gia! Đừng như vậy! Ngài đừng nổi nóng a!”

Sở Tịch cố nén ý nghĩ muốn gạt nàng ta ra: “Làm gì! Người ta đi toilet!”

Đồng Sa liền buông tay ra, nhưng lại không dám bỏ đi, lật đật chạy đến chờ ngoài cửa toilet. Sở Tịch chống khuỷu tay lên bồn rửa, lòng bàn tay vốc nước lên rửa mặt, một lúc sau mới tỉnh táo lại.

Y nhìn chăm chăm vào mặt mình trong gương, lăm bằm chữ: “Vô sỉ.”

Đồng Sa muốn nói gì đó xong lại miễn cưỡng nhịn vào, Sở Tịch qua gương liếc nàng một cái, nóng nảy giải thích: “Đang nói Trịnh Bình!”

“Ngài cùng Trịnh Bình.....”

Kì thực là hai chuyện chẳng liên quan gì nhiều, thế mà trong đầu Sở Tịch trong phút chốc xẹt qua cái hôn mãnh liệt nóng bỏng hôm đó. Tiếng sóng biển rõ mồn một như sấm rền bên tai, ý tứ dây dưa xâm phạm trong lời nói, mùi hương nam tính tạo cảm giác áp bức mãnh liệt.

Loại chán ghét này không phải chỉ là do tiếp xúc gần gũi cơ thể, mà hơn cả là một kiểu thận trọng, giống như dã thú bị xâm phạm lãnh thổ, đối với kẻ xâm lược liền bày ra phản xạ thù địch có điều kiện.

“Tôi cùng hẳn chẳng có quan hệ gì sất.”

Sở Tịch quay trở ra ngoài, đúng lúc đó, ngoài cửa sổ có một bóng đen thỉnh thoảng vụt qua, động tác nhanh gần như không thấy gì, nhưng trùng hợp lúc đó lại bị Sở Tịch liếc thấy, y quát: “Ai ở phía đó?”

Đồng Sa tiến đến vài bước, chỉ thấy một bóng người buộc dây thừng trên lưng, theo đường cống thoát nước trượt xuống. Nàng không kịp nghĩ liền đập vỡ cửa sổ, tiếng chuông báo động chói tai ngay lập tức vang lên khắp tòa nhà.

Mà ngay lúc đó, Sở Tịch vội bước đi qua chắn sau lưng Đồng Sa, im lặng không lên tiếng giương súng lên nhắm vào kẻ ngoài cửa sổ, bóp cò một cái. Đồng Sa kinh ngạc quay đầu lại, Sở Tịch thần sắc lãnh đạm, liếc nhìn kẻ bị trúng đạn giữa đuôi đang lơ lửng trên không, lắc lắc đầu.

“Nhất định là do Trịnh Bình phái đến, tên kia so với tưởng tượng của em sẽ phải nguy trọng nhiều hơn.”

Đồng Sa cả kinh: “Hắn sẽ xông tới đây sao?”

Sở Tịch nhìn nàng, chậm rãi nói: “....Có đấy. Hẳn mà không thấy ai trở về báo cáo, liền đoán ra ngay chuyện gì xảy ra.”

Cầu thang phía trên rầm rầm tiếng bước chân, đó là tiếng vệ sĩ chạy xuống lầu bắt trời tên mật thám kia lại. Sở Tịch không còn hứng thú, y day day huyết thái dương, mệt mỏi ra lệnh: “Nơi này không còn an toàn nữa, tôi đến ở tạm nhà em.”

“Nhà em? Nhà em bị theo dõi mà !”

“Em quá coi thường kỹ thuật hóa trang của lão bản này rồi,” Sở Tịch nói, “hồi tôi mới từ Anh trở về, đâu đâu cũng có người truy sát, có biết làm thế nào tôi chạy thoát không? Chính là nhờ tài hóa trang điệu nghệ đấy,.... Kia, có phấn hộp không? Lấy đây hai cây bút kẻ mắt nào.”

Đồng Sa đứng tựa vào cửa phòng trang điểm, năm phút sau cửa mở, Sở Tịch cầm hộp phấn đi ra, chau mày nhìn chăm chăm vào mình trong gương, hỏi: “Đồng Sa em có thấy tôi thực sự rất hợp với nghề trát vôi vữa không?” [=)))))]

Đồng Sa hóa đá một lúc lâu mới nói: “Ngài không thoa son môi à?”

“Thôi miễn,” Sở Tịch lơ đãng cất lại hộp phấn, dưới ánh đèn bày ra cái vẻ mỹ nhân mặt lạnh đúng chuẩn, “—— rất nhiều người nhận thức sai về hóa trang thành nữ, thực ra trang điểm đậm là cực kì không nên, nhất là son môi, thoa son quá đậm dễ làm bại lộ đặc điểm nam tính trên khuôn mặt. Bây giờ làm gì còn mấy cô gái mỗi ngày đều phấn son dày mặt như em, Đồng Sa lần sau em nên chú ý, trang điểm nhẹ nhàng cũng có phong vị của nó.”

Y lườm Đồng Sa một cái: “.....Nhìn cái gì mà nhìn? Không tin à?..... Không tin thì xuống kia tùy tiện tìm một ai đấy mà hỏi, hai người chúng ta đứng cạnh nhau xem ai hấp dẫn hơn?”

Đồng Sa lại nguyền y đến nửa ngày, quay đầu đi nói: “Em không cần cùng ngài so đo sự thật....”

Bọn họ đi xuống thang máy ngoài trời, hình bóng Sở Tịch phản chiếu trong tấm kính thủy tinh. Tóc ngắn, người gầy, khoác váy da dê, giày da cao cổ bóng loáng(1). Sở Tịch cốt cách đơn bạc, một chút trang điểm nhẹ nhàng ngay lập tức làm dịu đi ngũ quan xinh đẹp sắc bén ban đầu, nhìn thoáng qua chỉ là một cô gái vóc dáng cao gầy, có gương mặt tuyệt đẹp cùng nét cười duyên dáng, vừa khéo hòa vào đám trai thanh gái lịch trong câu lạc bộ dưới tầng. ( .shenyaying.wordpress.com)

“Đúng rồi Đồng Sa,” Sở Tịch đột nhiên hỏi, “Kha Dĩ Thăng....Kha Dĩ Thăng ra sao rồi?”

Đồng Sa đáp: “Kha tiên sinh có tới vài lần, lần nào cũng hỏi đã tìm được ngài chưa. Mấy hôm trước vừa tới, nhưng lúc đấy ngài đang truyền nước, em không rõ ý ngài thế nào, nên đành nói là chưa tìm được.”

“Chuyện với Trịnh Bình thế nào?”

“Xem ra rất khó coi. Trịnh Bình bày binh phục kích ông ấy, nhưng lại bị chính ngài đâm cho một đao vào sườn, sau đó thiếu chút nữa bị Kha Dĩ Thăng đánh gục tại chỗ.”

Sở Tịch không nói không rằng, hồi lâu sau mới cười lạnh một tiếng: “Đúng là lưỡng bại câu thương(2)!”

(2) : hai con chó mà đánh nhau thì chẳng được ích lợi gì, cuối cùng mỗi con đều ngậm một miếng đầy lông trở về (ta thấy nó giống câu “lưỡng bại câu thương” trong tiếng Việt)

Lúc này thang máy ngoài trời đi được nửa đường, một thang máy khác cũng đang từ từ đi lên, thời điểm đi ngang qua Đồng Sa chợt cúi thấp đầu, hô lên một tiếng: “——Kha Dĩ Thăng!”

Sở Tịch ngẩng phắt đầu lên nhìn, Kha Dĩ Thăng cùng mấy tên thủ hạ đứng ở bên thang máy khác đi thẳng lên trên. Trong phút chốc, giống như có thần giao cách cảm, Kha Dĩ Thăng đột nhiên quay đầu lại, nhìn trực diện về phía này.

Kì thực sự việc chỉ diễn ra trong vồn vện có vài giây đồng hồ, xuyên qua bức tường thủy tinh, Kha Dĩ Thăng vừa giống như đã nhìn thấy y, lại vừa giống như không thấy gì. Một khắc sau khi thang máy vừa xuống dưới, Sở Tịch một phen kéo Đồng Sa đi, gọi: “Nhanh!”

“Sao....Sao vậy chứ?”

“Hắn nhận ra tôi mất!”

Đồng Sa cả kinh: “Sao có thể? Ngay cả em cũng không thể lập tức nhận ra ngài!”

“Em đâu phải Kha Dĩ Thăng cơ chứ!”

Bọn họ vội vàng chạy qua đám người đang vui vẻ trong quầy bar dưới lầu, vừa bước tới cửa lớn, phía sau chợt có mấy tiếng xôn xao, mấy gã to cao vội vàng chen chúc trong đám đông đi về phía họ. Đồng Sa tái mặt, thấp giọng ra lệnh cho người giữ cửa: “Kêu bảo vệ chặn họ lại!”

Tên giữ cửa nhanh nhẹn gạt đầu để cho hai người đi qua. Trước cửa đã chực sẵn một chiếc Jaguar chống đạn, Sở Tịch bước nhanh xuống cầu thang, tay vừa mới chạm đến cửa xe, phía sau một giọng nói kêu lên: “——Sở Tịch!”

Sở Tịch không quay đầu lại, Đồng Sa đứng chắn sau người y, thấp giọng bảo: “Kha tiên sinh ngài nhận nhầm rồi.”

---

Kha Dĩ Thăng đối với cô gái đang quay lưng lại mà hét lớn: “Sở Tịch, con về rồi!”

Sở Tịch sững lại, sau đó liền mở cửa xe. Vừa lúc Kha Dĩ Thăng ba bước tiến thành hai vội vàng tới, nắm chặt bả vai Sở Tịch: “Con nghe ta nói đã....”

Sở Tịch quay lại nhìn hắn: “Kha tiên sinh, nhầm người rồi.”

Ngữ khí của y lạnh như băng, dưới ánh đèn lộng lẫy của đêm Hongkong, đường nét tinh xảo trên sườn mặt nghiêng nghiêng của y hiện lên thật quý phái, thậm chí có thể nhìn thấy trên thái dương đường gân xanh nhạt nổi trên nước da trắng mịn. Cứ như vậy mà lạnh lùng vô cảm, lại còn đôi mắt kia, thật lâu năm mới nảy sinh được một chút tin tưởng mà giờ đây chẳng còn sót lại tí gì.

Kha Dĩ Thăng có hơi chút hối hận: “Sở Tịch con.....”

“Ngài nhầm lẫn người.”

“Ta nhận ra con,” Kha Dĩ Thăng trầm giọng nói, “hóa thành tro ta vẫn nhận ra.”

Sở Tịch không thốt nên lời, quan sát hắn.

“Ta chỉ muốn hỏi con.....Có cần giúp gì không? Hiện giờ con ra sao rồi? Nếu cần gì, như trước đây, con cứ việc.....”

Sở Tịch nhìn chằm chằm hắn, hồi lâu sau mới lắc đầu nói: “Quá muộn rồi.”

—— Tôi cũng không còn tin ông nữa.

Y muốn bỏ vào xe, thế nhưng Kha Dĩ Thăng không chịu buông tay, lực đạo như thể muốn kéo y về phía mình, không chút thả lỏng.

Trong ánh mắt hắn phút chốc lóe lên cảm xúc bi thương: “Mặc kệ con có tin hay không, ta chưa hề nghĩ đến sẽ làm hại con....”

“Đã quá muộn.”

Sở Tịch con!....”

Sở Tịch lắc đầu, quay người toan bước lên xe. Kha Dĩ Thăng nhìn y cười khổ: “Sao con lại phũ phàng như vậy?”

Vừa lúc đó một chiếc xe khác cũng khựng lại ngay bên cạnh, Trịnh Bình từ trong xe bước ra, hớn ha hớn hở chào hỏi Kha Dĩ Thăng: “Yêu, Kha tiên sinh cũng tới sao?”

Sở Tịch cứng người, đi không được mà ở lại cũng chẳng xong, chưa kịp phản ứng đã bị một cánh tay mạnh mẽ kéo vào trong \*\*\*g ngực, Kha Dĩ Thăng kéo đầu y sát vào khuỷu tay mình, thân mật ôm rồi cùng Trịnh Bình đáp lễ: “Sao, nơi này chỉ ngài được đến còn tôi thì không?”

Sở Tịch trốn trong \*\*\*g ngực Kha Dĩ Thăng, khê ra lệnh không để ai khác nghe thấy: “Mau tống cổ hắn đi.”

Kha Dĩ Thăng vô cùng tự nhiên vươn tay mở cửa xe, làm ra vẻ muốn rời đi, cùng Trịnh Bình ha ha cười: “Nếu là cũng đến mua vui, tôi đây không quấy rầy Trịnh tiên sinh nữa. Mời ngài đi trước.”

Trịnh Bình mới đầu cũng chẳng buồn quan tâm, hấn thềm vào để ý đến ả tình nhân của Kha Dĩ Thăng làm gì? Nhưng mà cái tên này đang lúc cao hứng lại nhìn không được muốn trêu tức người ta, cố ý nhìn chằm chằm vào cô gái chỉ lộ ra nửa khuôn mặt kia rồi chọc Kha Dĩ Thăng: “Kha tiên sinh nhanh thật đấy, mới mấy hôm trước còn——”

Hắn đang định nói ngài mấy hôm trước còn hai mặt một lời nói với tôi ngoài Sở Tịch ra có vấn đề gì cũng đừng hòng gọi đến, thế mà hôm nay lại có hứng thú ra ngoài vung tiền chơi gái? Kết quả lời chưa ra khỏi

miệng đã kịp dừng lại, hấn híp mắt nhìn chăm chăm cô gái kia mấy giây, chậm rãi cười hỏi: “Cô em này là người trong quán Đồng tiểu thư à, sao tôi chưa từng gặp qua? Xin hỏi cô là?...”

(1) có thể tưởng tượng em nó mặc như này:

## 9. Chương 9

Trịnh Bình có thể hướng lên trời mà thề, khi hấn đi qua chỗ Kha Dĩ Thăng tuyệt đối không hề nhận ra người trong tay Kha Dĩ Thăng là ai. Hấn chỉ là thấy bóng dáng kia nhìn cực kì quen mắt mà thôi, cảm giác này rất giống như khi ở cạnh Sở Tịch: có vẻ lãnh đạm, lại cao cao tại thượng, vóc dáng tao nhã mà đơn bạc, gương mặt không cảm xúc nhìn thẳng vào người, khi bỗng nhiên mỉm cười lại càng giữ khoảng cách thật xa giữa y với người.

Trịnh Bình cũng thấy bản thân kì lạ sao trong phút chốc lại tưởng tượng quá nhiều như vậy, hấn tự hỏi đây có phải là người của Sở gia không a, biết đâu lại là bà con gì đó của Sở Tịch thì sao?

Trịnh Bình đi qua không quá hai bước, Kha Dĩ Thăng đột nhiên một phen mở cửa xe, mặt không chút biến sắc ngăn cản hấn: “Trịnh tiên sinh, chúng ta về trước, xin lỗi không tiếp được.”

Trịnh Bình vì thế mà khựng lại giữa đường, nhìn chăm chăm cô gái đang ngồi trên xe, đầu cũng không buồn ngoảnh lại kia, cảm thấy thực kì lạ, mà cũng không giải thích được lạ chỗ nào.

Câu nói kia của Kha Dĩ Thăng hòng nhắc khéo: “Trịnh tiên sinh đêm nay rảnh vậy sao? Hay còn muốn cùng chúng ta uống một ly cho bổ tước?”

Trịnh Bình lui đi nửa bước, hơi hơi cười nói: “.....Đúng rồi, tôi còn đang có việc bận, xin phép.”

Hấn đại khái có thể xác định Đồng Sa đã tìm được Sở Tịch, hơn nữa còn đang ở trong câu lạc bộ này. Quan trọng trước mắt là phải tìm cho ra Sở Tịch, hấn kì kèo cùng với tên Kha Dĩ Thăng đang bận trên hoa ghêo nguyệt kia làm cái gì?

Nghĩ vậy Trịnh Bình tạm biệt rồi đi vào cửa lớn, Kha Dĩ Thăng lập tức lên xe, gắt gao tóm lấy Sở Tịch: “Con muốn đi đâu?”

“Tôi đi đâu mắc mớ gì tới ông?”

“Sở Tịch con có còn coi ta là thúc phụ không?”

“Còn ông chừng nào mới chịu cư xử cho ra dáng bậc trưởng bối?”

Kha Dĩ Thăng sững sờ, đôi mắt xinh đẹp của Sở Tịch vẫn dõi theo hấn, lạnh như băng, không chút cảm xúc.

“Chuyện lần trước,...” Kha Dĩ Thăng qua một hồi lâu mới khó nhọc lên tiếng, “....Có phải con đã thực sự ghi hận?”

Sở Tịch rũ mi mắt xuống chẳng nói lời nào, Kha Dĩ Thăng đặt lòng bàn tay lên mu bàn tay y, khẽ khàng hỏi: “Con không cần phải nói, ta giúp con giết Trịnh Bình được không?”

Sở Tịch trong phút chốc muốn hỏi lại có phải ông muốn tôi nguôi giận nên mới đòi giết Trịnh Bình không, hay là giết hấn xong thì quay sang tính sổ với tôi? Nhưng mà y rốt cuộc cũng không đem những lời này ra hỏi, y hít sâu một hơi, nói: “Kẻ này tôi tự tay giết.”

---

Trịnh Bình đi đến giữa sảnh lớn, một mạch đi lên thang máy, nhìn thấy hình ảnh của mình trong gương, đột ngột nhảy dựng lên. Thử hạ thấy hấn cả kinh, vội vội vàng vàng hỏi: “Tiên sinh ngài làm sao vậy?”

Trịnh Bình mạnh tay ấn nút cho thang máy xuống lầu: “Mau đi xuống! Đi xuống!”

“Trịnh tiên sinh có chuyện gì gấp?”

Trịnh Bình nóng nảy đáp: “Gấp cái con khỉ gì mà gấp? Vừa rồi đúng là Sở Tịch! Cậu bảo tôi không cuống lên sao được?”

Bọn họ vội vàng xông ra sảnh lớn, vừa mới ra đến cửa thì thấy chiếc Jaguar màu đen bóng loáng rời đi. Trịnh Bình chẳng kịp nghĩ ngợi, một phen kéo cửa xe mình rồi ra lệnh cho tài xế: “Theo xe kia!”

Lái xe rất hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ Trịnh Bình vội vàng như vậy, không dám nhiều lời liền nhấn mạnh ga đuổi theo. Người trong xe phía trước cũng không ngu ngốc, lái xe liếc nhìn qua kính chiếu hậu, ngần ngại thông báo cho Sở Tịch: “Cậu chủ, xe của Trịnh gia đang đuổi theo.”

Sở Tịch quay đầu nhìn: “Đi nhanh lên, đến đường cao tốc phía trước cắt đuôi chúng.”

Tài xế không nói gì liền bẻ ngoặt tay lái đi phía đường cao tốc, phía sau xe của Trịnh gia cũng sát nút bám theo. Lúc này đã khuya, trên đường cao tốc chẳng có mấy xe, đám cây trong công viên bách thảo hai bên đường xào xạc trong gió đêm, nghiêng ngả thành những bóng đen lớn. Chiếc Jaguar đen phóng vèo qua đèn xanh đang sắp chuyển màu trên cầu vượt, Trịnh Bình ngồi ghế sau nhào người lên trước nhìn, hỏi lái xe: “Sắp đến gần chưa?”

“Từ chỗ ngoặt rẽ sang có thể chặn đầu xe.”

“Mau áp sát!”

Chiếc Jaguar phóng như bay trên đường cao tốc, vừa xuống đỉnh núi thì đột nhiên thấy trước mặt là một chiếc SUV sắp đâm thẳng vào, lái xe phanh gấp thật mạnh, lốp xe ma sát trên mặt đất kèm theo âm thanh chói chói, ngay sau đó từ trong xe Trịnh gia lao tới là một đám vệ sĩ trang bị súng ống kéo nhau đến bao vây chiếc Jaguar.

Kha Dĩ Thăng bình tĩnh bước xuống xe, mỉm cười hỏi: “Trịnh tiên sinh, ngài có ý gì đây?”

Trịnh Bình vội vàng đi tới, đứng mặt đối mặt cùng hắn, cũng mỉm cười: “Sở Tịch đâu?”

Kha Dĩ Thăng hơi hơi kinh ngạc: “Làm sao tôi biết được?”

“Vậy chúng ta hỏi kiểu khác đi,” Trịnh Bình tiếp, “——Cô gái ngài ôm trong tay đâu rồi, tôi rất muốn mời cô ấy ra gặp mặt, vậy được không?”

Kha Dĩ Thăng nhún vai, tỏ vẻ tiếc nuối: “Cô ta quay về hộp đêm rồi.”

Trịnh Bình chằm chằm lườm hắn, đoạn vung tay ra lệnh cho vệ sĩ, nghiêng răng nghiêng lợi: “Lục soát cho tôi!”

Vệ sĩ xông lên hùng hổ kéo cửa xe, đem chiếc Jaguar lục soát toàn bộ, nhưng mà ngoại trừ lái xe với đám hộ vệ chẳng liên quan bên ngoài xe thì không có mống nào, cả chiếc xe rộng như vậy, từ trong ra ngoài đều xem qua, thế nhưng Sở Tịch cứ như biến mất không thấy bóng dáng!

Kha Dĩ Thăng ngạo nghễ cười, giang tay về phía Trịnh Bình: “Thế nào Trịnh tiên sinh? Ngài còn việc gì nữa không?”

Trịnh Bình ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra. Kha Dĩ Thăng cho rằng lúc mất bình tĩnh hắn sẽ nổi khùng lên, thế nhưng hắn không có chút phản ứng nào, hoàn toàn như không có việc gì mà cười, nói: “Không việc gì,...Thật ngại đã làm phiền ngài, mời ngài trở về.”

Mấy chữ cuối vẫn là rít qua kẽ răng, Trịnh Bình quay người trở về xe, rầm một tiếng đóng cửa xe thật mạnh.

——Sở Tịch rốt cuộc là đang ở đâu?

Ý nghĩ này trong đầu giống như rắn độc liên tục cắn xé hắn, làm cho nam nhân tự do tung hoành trong xã hội đen như hắn lại đứng ngồi không yên, dục vọng khát khao có được một người mà kẻ đó lại không ngừng trốn tránh bỏ chạy ngay trước mặt hắn, gần như sắp thiêu cháy tâm can.

——Sở Tịch lúc này đang chạy trốn như bay trong rừng cây.

Vừa nãy lúc phát hiện ra xe của Trịnh gia tự dừng mất dạng, y biết ngay Trịnh Bình đã vòng đường tắt đi, gã đó có vẻ ngoài hiền lành thành thật mà tâm tư giảo hoạt như xà, bọn họ cứ đi thẳng phía trước sẽ vô tình rơi vào tay hắn. Sở Tịch lập tức xuống xe, men theo đường rừng núi hai bên đường cao tốc mà đi, vì sợ họ Trịnh phát hiện, y chỉ có thể dàn xếp với Kha Di Thăng sau khi đánh lạc hướng Trịnh Bình thì quay lại cầu vượt đón y.

“.....Đm, khó đi muốn chết.....” Sở Tịch vừa lầm bầm chửi rủa, vừa giẫm đạp lên đám cỏ cao tận đầu gối, phía trước là ánh đèn vàng từ chiếc xe đang đợi y bên đường.

Sở Tịch thở không ra hơi, mặt nhợt rờ ra lùm cây đi lên, kết quả vừa đặt chân xuống đường cái liền sững lại, xe kia đâu phải là con Jaguar của y, mà là xe Jeep việt dã của Trịnh Bình đây chứ!

Trịnh Bình đứng tựa vào cửa xe, tay cầm điều thuốc lá, từ xa xa giơ tay làm động tác chào.

Sở Tịch thối lui nửa bước, thanh âm của Trịnh Bình lập tức vang lên: “Đứng yên!”

Cùng bao vây là đám vệ sĩ đứng cạnh chiếc SUV, dưới ánh trăng hòng súng phản chiếu ra ánh sáng lạnh băng, vô tình.

“Sở Tịch,” Trịnh Bình gọi, thanh âm ấy vậy mà cực kì dịu dàng: “Đừng chạy, đứng yên đó.”

Sở Tịch lui lại, đứng lẩn trong bụi cây, nhìn không rõ nét mặt. Vệ sĩ giơ súng tiến lại, tên đi đầu thoáng cái đã đứng ngay trước mặt, đột nhiên Sở Tịch tung người lên một cước đá bay khẩu súng trên tay hắn, gã vệ sĩ chưa kịp phản ứng liền bị một quyền đánh cho đo đật, mất thăng bằng lăn xuống dốc.

Sở Tịch nhặt lấy khẩu súng chĩa thẳng vào đám vệ sĩ, cùng lúc đó hai tiếng súng vang lên, một tên vệ sĩ từ phía sau đi tới ngã phịch xuống, khẩu súng trong tay Sở Tịch rơi ra, đau đớn khụy người xuống——phát súng kia bắn thẳng vào tay y, máu tươi lập tức trào ra.

Trịnh Bình nghiêm giọng ra lệnh: “Bắt lấy y! Phải bắt sống!”

Sở Tịch xoay người bỏ chạy, mơ hồ chỉ nghe thấy tiếng gió rít vù vù bên tai, cành cây bị đạp gãy vang lên những tiếng rầm rắc nho nhỏ.

Y có thể cảm giác máu từ trong cơ thể không ngừng tuôn ra, bước chân cũng càng lúc càng yếu ớt, giống như \*\*\*g ngực hít thở không thông vậy, không khí lạnh lẽo trong phổi như cửa đứt lực phủ ngũ tạng người ta ra. Địa hình núi rừng hiểm trở, Sở Tịch một phút bất cẩn liền vấp chân vào hòn đá, ngã sòng soài trên mặt đất, vất vả vấp vấp lồm mới dậy được thì bị kẻ đuổi theo phía sau hung hăng đè chặt xuống.

Trịnh Bình xuống tay quá nặng, hai người bọn họ cùng lăn lông lốc vào lùm cây, cành cây nhọn hoắt cào rách cả da thịt, Trịnh Bình gắt gao ôm rít lấy Sở Tịch vào trong \*\*\*g ngực, tóm chặt tay y, đè chặt lại miệng vết thương đang rỉ máu.

Hắn ở bên tai Sở Tịch thấp giọng cười, tiếng cười trầm thấp khàn khàn hết như dã thú:

“....Bắt được em rồi.”

## 10. Chương 10

Sở Tịch cái gì cũng không nhìn thấy, trước mắt bị khăn bông nới lỏng che mắt, ấy thế mà không hề cảm thấy bí bức khó chịu, nhưng lòng bàn tay bị trúng đạn lại từng trận từng trận đau nhức mỗi lần chiếc xe rung lắc.

Trịnh Bình ôm chặt y vào lòng mình, ôm lấy bàn tay quắn chặt bằng vải kẻ bên môi mà nhẹ nhàng hôn, thấp giọng hỏi: “Có đau không?”

Sở Tịch không nói không rằng, sắc mặt lạnh như băng.

Trịnh Bình ngẩng nhìn nửa khuôn mặt y, Sở Tịch có làn da trắng như tuyết, lộ ra mạch máu xanh nhạt, nghe nói đó là dấu hiệu của huyết thống cao quý từ ngày xưa ngày xưa. Tuy rằng bị vải mềm che, Trịnh Bình vẫn có thể tưởng tượng ra hình ảnh đôi mắt y khép lại, lúc đó hàng mi khê run rẩy, trông cực kì yếu đuối, làm người ta sinh ra loại dục vọng muốn điên cuồng chà đạp.

Trịnh Bình nhẹ nhàng hỏi: “Em có biết lúc anh phát hiện em không ở trong xe, anh cảm thấy thế nào không?”

Sở Tịch lạnh lùng phun ra một câu: “Liên quan gì đến tôi.”

Trịnh Bình cười lớn, ôm y vào \*\*\*g ngực: “Đương nhiên có liên quan chứ, nếu em ngoan ngoãn nghe lời bớt gây chuyện rắc rối ở đây, về sau sẽ đỡ phải chịu phạt...”

Tuy mắt không nhìn thấy nhưng Sở Tịch vẫn quay phắt đầu hướng vào hắn, gần từng câu từng chữ hỏi: “Nơi này rốt cuộc vẫn là địa bàn của tôi, cường long cũng không áp được rắn nhà(1), anh nông cuồng cho rằng Sở gia sẽ không nhào đến sao?”

(1) : tương tự câu “phép vua thua lệ làng” trong tiếng Việt.

Trịnh Bình thông thả đáp: “Có a, có thì đã sao nào?”

“Anh làm như nơi này cũng giống như ở đại lục chắc?”

Trịnh Bình lắc lắc đầu nói: “Không hề giống.”

“VẬY CÒN DÁM....”

“Sở Tịch,” Trịnh Bình ngắt lời y, “—— Anh thừa biết, nhưng mà việc gì cũng có cái giá của nó đúng không? Chẳng hạn như anh thích em, thích cực kì, thích đến phát điên, vậy để đạt được nguyện vọng này mà phải trả một cái giá tương ứng thì có gì sai? Ai bảo thân phận em cao quý làm chi? Chúng ta phải chấp nhận thôi.”

Sở Tịch trong phút chốc không nói nổi lời nào.

Trịnh Bình tiếp: “Ông nội anh thời kháng chiến là đầu lĩnh băng thổ phỉ, cũng khá thô thiển, còn bà anh lại là một mỹ nhân danh tiếng đồn xa. Ông có lần xuống núi gặp được người đẹp, vừa thấy liền gây người, lập tức chạy ra hỏi cô kia là con cái nhà ai. Kết quả người ta nói cô gái này đã hứa hôn với con trai một vị cấp cao Quốc dân Đảng, lúc đó ông liền bực bội, trở về chưa được mấy ngày lại chạy vội xuống núi, ngay tại đêm trước khi mỹ nhân về nhà chồng liền cướp con nhà người ta đi. Vì chuyện này mà ông bị đuổi đánh khắp nơi, cuối cùng chỉ có thể đưa anh em trong nhóm tham gia Bát lộ quân dẹp bọn phản loạn, đánh tới đánh lui đến khi kháng chiến kết thúc, thành lập nước Trung Quốc mới. Sau đó cảm tình giữa hai ông bà ngày càng tốt lên, ông cụ từ xưa đến nay hề tức giận sẽ đem người bắn chết tươi, mà lão bà nói cái gì liền nghe cái đó, nói muốn trăng cũng không dám đem tặng sao. Em xem, làm việc gì đều phải trả giá, mà đây nhất định không phải là chuyện xấu.” (Cái này là thể nô di truyền )

Sở Tịch dần mặt ra nửa ngày, lơ đãng nói: “Toàn chuyện vô căn cứ.”

Trịnh Bình không phản bác y, đáp: “Có một chuyện mà anh rất chắc chắn, đó là lấy vợ nhất định phải chọn vợ đẹp, không xinh không thêm. Đây là tiêu chuẩn chọn vợ của nhà anh.”

Hắn ngó ngó sắc mặt Sở Tịch, trên mặt Sở Tịch rõ ràng hiện lên biểu tình chán ghét, nhưng mà xem ra Trịnh Bình càng nhìn càng thấy đẹp lại càng thấy thích, không cảm lòng nổi mà nâng cằm Sở Tịch lại gần, cười nhẹ bên tai y, nói: “Anh lần đầu nhìn thấy em thì nghĩ thầm trong bụng, người này sao lại đẹp đến vậy, giá mà vợ mình cũng như thế?...”

Sở Tịch một phen gạt tay hắn: “Tôi không có thích anh!”

Chiếc xe SUV đi xuống đường cao tốc, chẳng biết đã rẽ mấy vòng, băng băng chạy một đoạn đường dài rồi đột ngột dừng lại. Sở Tịch cảm giác được một bàn tay kéo mình xuống xe, tiếp đó thân thể bị người ta bế xốc lên.

Trịnh Bình hớn hử cười, trưng ra cái thái độ cực kì thân mật, ôm y tiến thẳng vào cửa lớn của tòa biệt thự.

“Không thích cũng không sao, em có thể.....thông thả trau dồi hứng thú.”

---

Sở Tịch mơ hồ có cảm giác đang đi lên lầu, chẳng biết đã đi bao lâu, sau đó được nhẹ nhàng đặt xuống một chiếc giường lớn. Một bàn tay cẩn thận cởi bỏ tấm vải mềm che mắt y, rồi y nhận ra đây là một phòng ngủ

cực lớn, tấm rèm cửa dày cộm che hết cảnh vật bên ngoài, ánh đèn đầu giường le lói mờ ảo, Trịnh Bình ngồi bên giường quan sát y, rõ ràng chỉ là một người đàn ông rất đỗi bình thường, thế mà lại làm cho người ta có cảm giác bức bối cùng nguy hiểm khó diễn đạt.

Sở Tịch linh tính không ổn, y vội vàng ngồi dậy, bàn tay ấn xuống lại truyền đến một trận đau đớn: “Ah...”

“Đừng cử động!” Trịnh Bình nói, “để anh băng bó cho em đã.”

Hắn quay đi một lúc sau xách về một hộp y tế, cẩn thận tháo băng băng trên tay Sở Tịch, bôi thuốc cầm máu rồi băng bó lại, xong xuôi thì tiêm thuốc kháng viêm, động tác ôn nhu như thể đang nâng niu bảo vật trân quý nhất. Sở Tịch muốn giãy ra, liền bị Trịnh Bình ghì chặt vào \*\*\*g ngực hỏi: “Còn đau không? Đau nhiều lắm không? Nơi này là tư gia của anh, không mấy ai biết, bác sĩ còn chưa kịp tới, nhanh nhất là mai mới đến được.”

Sở Tịch quát: “Bỏ tôi ra!”

“Không bỏ.”

“.....Buông ra nào!”

Trịnh Bình hôn tới hôn lui, hỏi lại: “Sao phải buông? Em bây giờ là vợ anh cơ mà.”

Nụ hôn của hắn mang theo ý vị nhấm nháp, nóng bỏng mà không dễ cự tuyệt. Sở Tịch bỗng nhớ lại lúc ở trên tàu, y cứ như vậy mà bị đẩy ngã vào boong tàu, kiệt sức kháng cự mà chẳng ăn thua, ý tứ xâm phạm của gã đàn ông rõ như ban ngày, khiến người ta không thể không kinh hãi.

Sở Tịch không ý thức được âm cuối của mình đang run rẩy: “.....Trịnh Bình, tôi vẫn còn ôm hận.”

Trịnh Bình gật gật đầu đáp: “Anh chẳng quan tâm.”

“Một khi có cơ hội, tôi sẽ không do dự giết chết anh.”

“Tại sao chứ? Anh thích em như vậy....”

Sở Tịch gắt gỏng ngắt lời: “Tôi không thích anh!”

“Thực ra anh cũng biết,” Trịnh Bình nói, “Có lúc nói thích hay không thích đều là vô nghĩa, nếu có cơ hội cả đời này em cũng không thèm thích anh, vậy nên bây giờ chúng ta cãi cọ cũng có giải quyết được gì đâu?”

Sở Tịch giơ tay định cho hắn một cái bạt tai, thế nhưng cánh tay bị thương nặng ngoài ý muốn lại không có cách nào cử động, cho dù cố hết sức cũng chỉ nhúc nhích được ngón tay, sau đó vô lực buông thông xuống.

Sở Tịch đột nhiên có dự cảm không lành: “.....Trịnh Bình vừa rồi anh tiêm cho tôi cái gì?”

“Thuốc kháng viêm với một xíu thuốc giãn cơ,” Trịnh Bình nhấn nhở: “Trong phẫu thuật thường dùng thuốc giãn cơ để giảm liều lượng thuốc gây mê, đồng thời cơ bắp sẽ thả lỏng để tiến hành phẫu thuật.”

Con anh xinh đẹp của Sở Tịch dưới ánh đèn gần như lóe lên sắc nâu nhạt ánh kim, Trịnh Bình nhìn rõ trong đáy mắt có chút lo sợ cùng bất lực không muốn người khác nhìn ra.

“Ngoan nào,” hắn hôn trấn an lên hàng mi Sở Tịch, “anh chỉ không muốn làm em khó chịu thôi mà.”

Sở Tịch quát âm lên: “Thằng hạ lưu!”

Trịnh Bình phá lên cười, hắn nhớ trước kia mình ở đại lục có nuôi một con mèo, nghe đâu là giống quý lắm, lại còn bé xíu, nhỏ xinh nhu nhược mà tính tình rất tợn, người mà chọc nó, nó sẽ nổi khùng cào lại, nhưng mà nó vừa nhỏ vừa yếu ớt, cho dù móng vuốt cào vào tay cũng không gây thương tổn gì. Trừ loại phản kháng này ra thì nó chẳng làm gì nữa, nó cực kì hiếm lạ, lúc chủ động tấn công người khác, ngoài việc giơ nanh múa vuốt qua loa, những chiêu khác nó căn bản là không biết đến.

Trịnh Bình chậm rãi cởi bỏ Âu phục, tháo cà vạt, rồi đến áo sơ mi, cơ bắp trắng kiện dưới ánh đèn báo hiệu nguy hiểm đang đến gần.

Hắn hơi mạnh tay giữ lấy cằm Sở Tịch, ngón tay chậm rãi vuốt ve làn da non mềm mát rượi nơi bụng.

Trịnh Bình nhếch miệng cười: “...Cho em biết thế nào là bộ mặt hạ lưu của anh nhé.”

## 11. Chương 11

H

~ /\_\_\_

Sở Tịch không phải cái loại công tử bột chưa có kiến thức về chuyện chăn gối, y thừa biết có những kẻ chỉ cần bộ dạng đẹp thì nam nữ cũng đều ăn tuốt, nhưng kia cũng chỉ là có nghe qua mà thôi, ở vị trí cá nằm trên thớt như thế này thì mới là lần đầu tiên.

Trịnh Bình nhìn ánh mắt của y, hỏi: “Em sợ à?”

“Kinh tởm thì có.”

“Nói bậy nào,” Trịnh Bình cười lớn, “Sợ thì cứ nói là sợ, giả vờ cứng rắn làm gì.”

Sở Tịch nhìn tới nhìn lui đến nửa ngày, bảo: “.....Dùng bao đi.”

Thế nhưng Trịnh Bình nghiêm nghị lắc đầu phản đối: “Lần này không được.”

“Tại sao chứ?!”

Trịnh Bình điềm nhiên giải thích: “Vì là em a.”

Sở Tịch rất muốn chửi ầm lên nhân tiện ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời Trịnh gia, mà bỗng nhiên yết hầu giống như nghẹn lại, không phát ra âm thanh nào, Trịnh Bình cúi người hôn vào khoe môi y, vừa cười vừa giải thích: “Tuy là anh rất muốn nghe giọng nói của em, nhưng thuốc giãn cơ sẽ ức chế thần kinh, cũng như thanh quản,..... Có thấy đau thì ráng chịu một chút nha.”

Sở Tịch nhắm nghiền hai mắt, không nói nổi lời nào.

Sắc mặt y thoát nhìn dưới ánh đèn vẫn lạnh như băng, mà Trịnh Bình ngắm nhìn y, lại cảm thấy như mình sắp bị thiêu chín đến nơi. Hắn một tay ôm trọn lấy eo Sở Tịch làm cho y càng áp sát vào người mình. Vòng eo nhỏ hẹp hõm dần xuống, khiến cho kẻ nào đó huyết quản sôi sùng sục, da thịt tiếp xúc gần gũi như vậy, thực làm người ta nóng lòng muốn xâm phạm ngay lập tức.

“Mới đầu sẽ thấy không dễ chịu, dần dần sau đó sẽ thấy thoải mái ngay thôi,” Trịnh Bình hôn lên cổ Sở Tịch, bàn tay xé toang vạt áo y, mặt dày thần nhiên cắt đứt làn da lưu lại dấu hôn độc quyền của mình, hệt như dã thú đánh dấu lãnh thổ. Áo quần bị ném lung tung xuống đất, Trịnh Bình lèn đầu gối vào giữa cặp đùi Sở Tịch, tuy biết đối phương không thể trả lời, nhưng vẫn cố gắng an ủi: “Mở mắt ra nào, nhìn anh đi, Sở Tịch, nhìn anh.....ngoan nào.”

Sở Tịch mơ mơ hồ hồ phát ra tiếng thở dốc yếu ớt, hạ thân lọt vào lòng bàn tay nóng rực ghê tởm của gã đàn ông kia, ngay lập tức bị cơn trớn đến phát đau lại còn cương lớn tới khi khoái cảm dâng trào, y có thể cảm thấy mình đang đuối mồ hôi. Y muốn dùng hết sức nghiêng đầu tránh khỏi cái hôn đầy ý tứ xâm phạm mãnh liệt, nhưng bị thuốc giãn cơ điều hòa thần kinh, ngoại trừ để mặc cho Trịnh Bình nắm ở trong tay tùy ý dày vò, y cái gì cũng không làm nổi.

Trịnh Bình còn cố tình ở bên tai y mà buông những lời rất hạ lưu: “Em cứng lên rồi.”

Sở Tịch nhúu chặt mày lại, hàng mi run rẩy dưới ánh đèn làm bại lộ cơn sợ hãi mà y không cách nào kiềm chế nổi, Trịnh Bình mạnh tay lật người y lại, một tay ôm chặt lấy vùng eo, sau đó lần mò đưa một ngón tay tiến vào nơi kín đáo chưa ai đụng đến kia.

Sở Tịch khê rên một tiếng trong cổ họng, một phần vì dục vọng bị khơi dậy không nhịn được mà lên tiếng, một phần vì trong cơ thể có cảm giác bị dị vật xâm lấn. Trịnh Bình hôn lên lưng y, ngắt quãng hỏi: “..... Đau sao?.....Có phải thấy khó chịu không?..... Thả lỏng, thả lỏng ra....”

Hắn hôn lên vành tai Sở Tịch, từng câu từng chữ nói: “Anh yêu em.”

Sở Tịch nhăn nhó lông mày, bởi một ngón tay khác tiếp tục dò dẫm tiến vào, ở trong dưng đạo vừa nóng vừa chật hẹp không ngừng dày vò khuếch trương.

“....Không tin sao?” Trịnh Bình thở hắt hên cười nói, “rồi chúng ta cứ chờ xem.”

Hắn một phen nâng Sở Tịch đặt ngồi lên đùi mình, khí quan cương cứng đột ngột tiến vào, Sở Tịch không nói được chỉ có thể phát ra tiếng thở gấp, lập tức bị chế trụ cằm, Trịnh Bình đưa hai ngón tay nhét vào miệng y: “Đau thì cắn.”

Sở Tịch lúc này đau đến không còn sức mà cắn, cơn đau đớn này giống như trong chớp mắt giằng xé y ra làm đôi, y vô lực ngửa đầu dựa vào ngực Trịnh Bình, đau đến tái mặt. Loại khoái cảm dồn dập mà nóng bỏng cực kì này khiến Trịnh Bình khó lòng kiềm chế, thế nhưng lúc này sắc mặt Sở Tịch thật quá mức khó coi, Trịnh Bình không thể không dừng lại mà vuốt ve y, vừa thấp giọng dỗ dành: “Sắp xong rồi, sắp xong rồi, ráng nhịn một chút....”

Sở Tịch dần dần đến run cũng run không nổi, Trịnh Bình hít sâu một hơi, hung hăng tiến thẳng vào thân thể gầy yếu đơn bạc của y rồi bất thành linh loạn động. Sở Tịch trong phút chốc như rơi vào hôn mê, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trong vòng tay hắn mặc hắn chà đạp, dưới ánh đèn, mái tóc đen mềm mại che khuất mặt mày, nửa gương mặt xinh đẹp còn mang theo biểu cảm chịu đựng đau đớn, nhưng là vào lúc Trịnh Bình đang không thể kiềm chế bản thân, hắn hoàn toàn không phát hiện gì hết.

Trịnh Bình có thể cảm giác được thứ chất lỏng ấm ấm trơn trượt trong dung đạo, hắn biết là máu, mà thứ đó chỉ có tác dụng kích thích dục vọng không có cách nào kìm hãm nổi của hắn, khiến toàn thân hắn nóng đến sắp điên rồi. Hắn ôm ghì lấy Sở Tịch trong \*\*\*g ngực, cảm giác sở hữu được người mình hằng mong nhớ làm cho gã đàn ông vui sướng phát cuồng, thậm chí trong khoảnh khắc ngăn ngừa hắn còn cảm thấy từ nay mình đã tìm được bến đỗ yên ổn cho nửa sau của cuộc đời, ý nghĩ này khiến người ta muốn rơi lệ.

---

Sở Tịch trong lúc mơ màng thấy như đã trải qua một thời gian rất dài, lại vừa giống như tất cả mới chỉ diễn ra trong chớp mắt. Y thấy mình hồi nhỏ ngồi tại sân lớn ở Sở gia, trong nắng thu ngắm nhìn cánh chim chao liệng trên bầu trời, thân ảnh bé nhỏ cuộn mình trong ánh nắng, một khát vọng “muốn tung cánh bay lượn” thậm chí muốn bùng nổ trong \*\*\*g ngực nhỏ bé. Kì thực khi đó y còn nhỏ, từ đó đến nay đã là một khoảng thời gian rất dài. Chẳng ai nghĩ đứa nhỏ yếu ớt lắm bệnh khó nuôi kia lại có ngày đứng trên đỉnh của thế giới ngầm, thậm chí y còn thấy đáng về tự do ngày nhỏ so với bây giờ cách nhau quá xa. Sở gia đại công tử cao quý mà tao nhã, cảm giác vừa lạnh lẽo vừa trong trẻo như vậy cứ tồn tại trong ý thức mỗi con người, cứ như vẫn luôn ẩn mình trong đám mây xa xa, không cách nào chạm tới được.

Những người khác đều cho rằng y thật sự đã tung cánh bay lượn, bay rất cao rất xa, thực tế chỉ mình y biết là không phải như vậy. Cậu bé mang vẻ mặt u buồn cùng tính tình nhút nhát kia cho đến giờ vẫn tồn tại trong sâu thẳm tâm hồn y, qua nhiều năm rồi vẫn thu mình trong góc nhỏ, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời cao, chưa bao giờ biến mất.

Hình bóng ấy có ảnh hưởng rất lớn đối với tính cách Sở Tịch. Y rất nhạy cảm, nhớ rất nhiều chuyện, khó mà buông xuôi. Y cũng hay khó ngủ, đôi lúc hồi tưởng rất nhiều chuyện không đầu không đuôi, những mảnh kí ức vỡ vụn hằng đêm giày xéo y, máu tươi đầm đìa, đau đớn khôn nguôi. Chỉ những lúc một mình trong đêm vắng y mới có cảm giác an toàn, không ai quấy rầy, không ai có thể làm xáo động những kí ức làm y đau khổ không thể nào quên.

Đã nhiều năm rồi y cũng không buồn kết hôn, cũng không có bạn chung giường, Trịnh Bình là kẻ đầu tiên dùng những thủ đoạn tàn nhẫn đã man xâm nhập vào thế giới của riêng y. Gã đàn ông đó khiến y cực kì sợ hãi cùng bất an, thậm chí là hoảng loạn.

Y muốn giết hắn. Bằng không những dấu vết trên thân thể mà hắn lưu lại sẽ vĩnh viễn không thể nào bình phục, những dấu vết đáng ghét sắc bén như lưỡi dao lớn vồn trong tâm trí làm y thấy nhục nhã, không biết giấu mặt đi đằng nào.

Sở Tịch tỉnh lại đã là qua một ngày một đêm dài, người ta sau khi tỉnh dậy sắc mặt sẽ khá hơn, còn y càng ngủ càng tiêu tụy, lúc tỉnh lại thì Trịnh Bình đang ngồi lù lù bên giường, ôm y thật chặt nói: “Cứ tưởng em vẫn chưa chịu tỉnh!...”

Sở Tịch rũ mi xuống, lầu bầu: “Cút.”

Trịnh Bình giả điếc, vẫn hỏi: “Muốn ăn gì không?”

“Xéo.”

“Còn khó chịu à?”

“Biến ngay!”

Trịnh Bình cố ý buông y ra rồi lui ra sau hai bước, lại nói: “Đúng lúc anh định nói cho em nghe chuyện Sở gia hai ngày nay, em lại đuổi anh cút, vậy anh không thèm nói nữa.”

Hắn làm bộ bỏ đi, lúc sau ngoái đầu lại, quả nhiên thấy Sở Tịch đang nhăn mặt nhú mày.

“Thế nào?” Trịnh Bình hỏi, “Muốn biết không?”

Sở Tịch không nói không rằng, nhưng trên mặt đã hiện lù lù hai chữ muốn biết rồi.

Trịnh Bình toe toét cười, bảo: “Gọi anh qua, anh nói cho.”

Sở Tịch do dự một hồi lâu, yên lặng nghiêng nghiêng đầu.

Trịnh Bình kiên nhẫn đứng chờ tại chỗ. Hắn cần để Sở Tịch dần dần làm quen với mình, hắn thích y, tình nguyện chăm sóc y, tình nguyện cả đời đối tốt với y, nhưng trước hết hắn muốn Sở Tịch chấp nhận sự tồn tại của mình bên cạnh.

Cậu chủ nhỏ được nuông chiều lớn lên trong danh gia vọng tộc khó lòng chấp nhận việc đêm đó bị rơi vào thế bị động, tốt nhất nên từ từ dần dần tiếp xúc thân thể mới được.

Mất khoảng vài phút, Sở Tịch mới một mỗi gọi: “.....Lại đây.”

Trịnh Bình đi tới liền, ngồi bên giường, xòe bàn tay ra cho y.

“Đưa tay đây cho anh.”

Sở Tịch không nhúc nhích. Trịnh Bình nhẹ nhàng bình tĩnh ngồi đợi, không sốt ruột chút nào. Hắn xác định Sở Tịch sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, mọi người ai cũng vậy, thích ý ra một chỗ, phải có chuyện gì đó thúc giục mới chịu nhích về phía trước, mới chịu dựa vào vòng tay kẻ khác.

Không sao hết, Trịnh Bình trầm nghĩ, chúng ta còn có nửa cuộc đời, anh chờ được.

Sở Tịch nằm lâu thật lâu cũng không có phản ứng, thời gian trôi qua chậm rãi vậy nên Trịnh Bình cứ tưởng y đã lả ra ngủ rồi. Đúng lúc đó Sở Tịch từ từ vươn tay ra, y cũng chẳng buồn xem Trịnh Bình đang ngồi hướng nào, nhưng mà cứ giơ tay, nhẹ nhàng đặt trong lòng bàn tay Trịnh Bình.

Trịnh Bình tóm chặt lấy cổ tay y, kéo y từ trên giường dúm dụi vào trong lòng mình, ôm lấy gáy Sở Tịch vào ngực, toe toét cười nói: “Sao lại nhẹ hều như vậy? Chẳng có tí cân nặng nào cả.....Để thế này không được, chờ sau khi chúng ta trở về anh sẽ bắt em cải tạo lại.”

“....Về?”

“À, anh cũng đang định nói với em chuyện này,” Trịnh Bình nói, “Sở Tịch có những việc em làm rất tốt, sau khi tin em mất tích hôm qua được truyền ra, Sở gia không chút nào xáo động, không biết cái cô Đồng Sa kia nói gì mà giờ bọn họ đều nhao nhao công kích việc làm ăn của anh ở Hongkong. Nói trắng ra thì phần lớn cơ nghiệp của Trịnh gia bên đó đang rất nguy ngập, thế nhưng có được em, anh vẫn thấy cực kì đáng giá.....Hiện tại tin đồn quá gay gắt, anh tính về đại lục tránh đi một thời gian, chiều sẽ về.”

Hắn cúi đầu theo dõi sắc mặt Sở Tịch: “.....Đừng sợ, Sở Tịch, anh thực sự.....” Hắn vuốt ve mấy lọn tóc mái Sở Tịch, tiếp: “Anh thực sự rất muốn đối tốt với em.”

Sở Tịch nhắm nghiền mắt, không nói không rằng.

Trịnh Bình nhẹ hôn y, “Mới bắt đầu đều như thế này, em không quen cũng không vấn đề,.....một ngày nào đó em sẽ nhìn ra điểm tốt của anh.”

Sở Tịch bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Trước lúc đấy, tôi nhất định sẽ làm thịt anh!”

## 12. Chương 12

Cái tên Trịnh Bình này trước đây đại khái là rất thích hợp làm đầu lĩnh thổ phỉ, lúc hung dữ thì cực kì hung dữ, mà lúc làm trâu ngựa thì cũng chẳng khác trâu ngựa là bao. Sở Tịch không ăn gì hẳn sẽ cả ngày quỳ bên giường đỡ ăn, cũng không bắt y ăn, chỉ là không ngừng dỗ ngon dỗ ngọt thậm chí lừa cho ăn, cực kì kiên nhẫn bưng bát chờ, nói: “Ăn một xít đi mà, chúng ta sắp lên tàu, toàn bộ chuyển đi kéo dài cho em ngủ thêm một ngày, ăn chút gì nghỉ ngơi mới tốt...”

Sở Tịch không thèm để ý hẳn, Trịnh Bình cũng không buồn rầu trước đón sau, đồ ăn gì có thể bê lên đều bê hết một lượt, cuối cùng kết luận lại là Sở Tịch mắc chứng kén ăn mất rồi, vì y nhìn tất cả đồ ăn này mà không phát ọe.

“Như vậy cũng có chút phiền toái a,” Trịnh Bình xoa cằm nói, “Không thì chỉ cần truyền dinh dưỡng là được, nhưng mà truyền dinh dưỡng sẽ đau lắm đó, em là vợ cưng của anh, làm sao anh nhẫn tâm để em chịu thiệt thòi vậy được?”

Sở Tịch nhắm nghiền mắt nói: “Tôi không mắc chứng kén ăn.”

“Thế tại sao em chẳng chịu ăn uống gì?” Trịnh Bình hoàn toàn không để ý xem có phải người ta hôn mê một ngày xong bụng dạ vẫn chưa ổn định, hẳn thương người đến nỗi tự tiện cân nhắc hộ người ta luôn, xong xuôi thì lượn tới lượn lui trong phòng, chợt lóe lên ý gì đó, lại nói: “Cực cưng hay là em ở trong phòng mãi nên không muốn ăn, muốn ra ngoài phơi nắng sao?”

Sở Tịch không thèm để ý hẳn, lát sau Trịnh Bình lân la mò tới, cầm theo bộ áo quần dày cui, nhăn nhăn nhờ nhờ đề xuất ý kiến: “Chúng mình ra sân ngồi chơi đi!”

Sở Tịch trừng mắt: “Muốn đi thì tự mà đi, lôi kéo tôi làm gì!”

Trịnh Bình nghe vậy nghiêng trái vắn phải lắc lư một hồi, nhịn hết nổi bèn mò tới khuyên nhủ: “Em cứ ru rú trong phòng vậy không được đâu, thân thể sẽ không khỏe. Em xem trước kia đều quanh quẩn trong sân vườn Sở gia chẳng thấy ra khỏi cửa, cũng lười vận động, thành ra thân hình mới gầy yếu như vậy.....”

Sở Tịch lạnh lùng hỏi: “Anh có tin tôi một tay bóp chết anh không?”

Trịnh Bình lập tức câm họng. Hẳn nhớ lại một chưởng tối hôm đó trong vườn hoa nhà Kha Dĩ Thăng.

Hắn ngồi cạnh Sở Tịch, huyền thuyên đủ thứ muốn bắt chuyện với y, nhưng mà mặc kệ hẳn cố gắng thế nào, Sở Tịch đều kiên quyết không thèm để ý.

Ấy vậy mà Trịnh Bình không hề tỏ vẻ khó chịu chút nào, thậm chí còn khiến Sở Tịch rõ ràng cảm thấy hẳn dụ mình mở miệng kiên nhẫn đến kì lạ. Cuối cùng Sở Tịch chịu không nổi, ngay cả khi y nhắm mắt lại không nhìn thấy gì, thì vẫn có thể cảm giác ánh mắt Trịnh Bình đang nhìn chăm chăm vào y, như thể ánh nhìn đầy dục vọng nóng bỏng không kiềm chế. ([shenyaying.wordpress.com](http://shenyaying.wordpress.com))

Sở Tịch ngồi phắt dậy: “Tôi ra ngoài đi dạo.”

Trịnh Bình vì thế liền giấu đi biểu tình thắng lợi, bên ngoài trưng ra cái mặt cười rất tự nhiên rất vui vẻ, đứng dậy nói: “Anh đi với.”

“Tôi đi một mình.”

“Không chịu,” Trịnh Bình mặt dày đáp, “Bên ngoài gió lớn lắm.”

“Cái đó liên quan gì đến việc anh đòi theo tôi?”

Trịnh Bình nghĩ nghĩ, nhưng mãi chẳng mò ra đáp án nào phù hợp để mà đem hai chuyện chẳng ăn nhập gì làm cho liên quan đến nhau. Cuối cùng đành chịu thua, hẳn thẳng thừng đáp: “Là anh muốn đi cùng em.”

“Nhưng mà tôi không muốn đi cùng anh!”

Trịnh Bình nhìn y, ánh mắt có gì đó khiến người ta khó hiểu. Ít nhất cũng là Sở Tịch thấy khó hiểu, y dời mắt ra phía cửa sổ. Ánh nắng buổi xế trưa rực rỡ, làm người ta không tài nào mở mắt.

“.....Em có thể tạm thời duy trì thái độ này cũng được, chẳng hạn như chán ghét anh hay gì gì đó....” Trịnh Bình cân nhắc câu chữ, lại chậm rãi nói tiếp, “Nhưng mà ít nhất cũng đừng biểu hiện rõ ràng ra như vậy, có được không?”

Sở Tịch dùng ánh mắt cú vọ liếc Trịnh Bình trong chốc lát, hừ một tiếng, xoay người đi ra cửa.

Trịnh Bình nhìn bóng lưng của y một lúc lâu, sau đó cười khỏ một tiếng, gõ gõ trán: “Không ăn thua.....”

Thực ra dùng trí não mà hình dung sẽ biết ngay không mấy hiệu quả, bất kì người nào có đầu óc đều sẽ không đối với kẻ giam cầm và xâm phạm mình duy trì thái độ thân mật, cho dù kẻ kia có giả nai thế nào.

Trịnh Bình cảm thấy thật bó tay. Hắn chỉ là thích người ta mà thôi, hắn hao tổn tâm trí đem người ta bắt tận tay, sau này quyết định toàn tâm toàn ý yêu thương chiều chuộng người ta, thậm chí lấy đó làm hạnh phúc. Nhưng mà Trịnh Bình quên mất một điểm mấu chốt, đó là Sở Tịch không hề có cảm giác đây là cử chỉ “TỐT ĐẸP”.

Trịnh Bình đứng thẳng người, ba bước tiến thành hai chạy vội theo. Sở Tịch ngồi trên cầu thang biệt thự, khoác áo sơ mi, tóc tai hơi chút bay loạn trong gió, sau gáy còn có thể nhìn thấy dấu hôn đỏ sậm, ẩn hiện sau cổ áo, thoảng cái đã không thấy.

Trịnh Bình đứng sau lưng y hỏi: “Ra ghế nằm mà ngồi nghỉ được không?”

Sở Tịch không trả lời.

“Muốn uống gì không?”

Vẫn không có câu trả lời.

Trịnh Bình buồn thiu thở dài một hơi, giây tiếp theo, Sở Tịch thấy toàn thân mình bị nhấc bổng lên không, Trịnh Bình bế y lên chạy xuống cầu thang, đi đến vườn hoa nhỏ phía trước liền ném y lên chiếc ghế nằm, sau đó ha ha cười lớn rồi hỏi: “Có thấy giống Trư Bát Giới cõng vợ không?”

Sở Tịch lườm hắn: “Liên quan quái gì chứ!”

“Có liên quan mà,” Trịnh Bình nghiêng đầu nghĩ ngợi, sửa lại lời: “——Nếu em không thích thì chúng ta nói gì đó vãn về chút đi, có biết chuyện Kafka(1) viết thư tình cho vợ không? ‘Tôi sẽ luôn đặt một chiếc ghế tựa cho em trong khu vườn nhỏ râm mát, cùng với chực ly sữa mát lạnh ở nơi em tiện tay cầm lấy(2)’..... Hiện giờ anh rất muốn làm như thế a Sở Tịch, anh rất..... Anh thực sự rất thích em.”

Sở Tịch nhìn chằm chằm hắn nửa ngày mới từ tốn sửa sai: “.....Không phải vợ ông ta, mà là tình nhân.”

Trịnh Bình lập tức nghiêm mặt đáp: “Đối với anh thì em chính là vợ anh.”

“Tôi là đàn ông đó.”

“Vậy em coi anh là phụ nữ cũng được.”

Sở Tịch không nói nổi lời nào, sau đó nhắm mắt lại chớp mắt một chút.

Trịnh Bình đành đứng cạnh y, lúc sau Sở Tịch cảm thấy có đôi bàn tay đặt lên vai mình, y hơi né người đi, quay đầu lại lườm Trịnh Bình đầy cảnh giác: “Làm trò gì?”

“Đừng sợ, đừng sợ,” Trịnh Bình vuốt tóc y nói: “Anh xoa bóp cho em, không có ý gì khác..... Anh có phải lúc nào cũng thô bạo thế đâu.”

Câu cuối hắn nói rất thành tâm thành ý, tiếc là Sở Tịch không thèm để vào tai.

Trịnh Bình cực kì kiên nhẫn mà xoa bóp cho y, tay nghề của hắn thực sự khéo léo, ân cần mà không quá phận. Hắn thậm chí chỉ cần được thấy Sở Tịch ngay trước mắt đã là mãn nguyện lắm rồi, niềm hạnh phúc khi được hầu hạ cực cực trong buổi chiều nắng ấm khiến kẻ nào đó đang sướng như trong mơ.

Ấy thế mà kẻ ngủ trước lại là Sở Tịch, ánh nắng cực kì ấm áp, lại được Trịnh Bình tận tình chăm ẵm quá mức cần thiết, y chẳng biết đã lăn ra ngủ tự lúc nào. Thiếp đi một giấc không rõ đã bao lâu, cuối cùng y bị đánh thức bởi tiếng còi ô tô, Trịnh Bình đang ngồi một bên lan can tỉ mỉ cắt móng tay cho vợ, nghe tiếng còi liền ngẩng lên, bỏ kim bấm móng xuống, nói: “Bọn nó chuẩn bị xong xuôi rồi.” ( .shenyaying.wordpress.com)

Sở Tịch trực giác không ổn: “.....Là sao chứ?”

“Chúng ta ra bến cảng,” Trịnh Bình đáp, “Lên thuyền, rời khỏi Hongkong.”

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua sắc mặt Sở Tịch, ngập ngừng một lát mới đành buông tay: “Không còn cách nào khác, ở Hongkong rất khó tránh người của Sở gia tóm gáy mà, chẳng nhẽ anh lại đến nhà bảo dừng tìm nữa, đình chiến đi, Sở Tịch nhà các người bây giờ là vợ tôi, đã là người của tôi rồi, mấy sản nghiệp kia coi như sính lễ cho nhà gái đi à? Anh có thể nghĩ như thế, nhưng mà bọn họ giống em sẽ không chấp nhận đâu a.”

(1) Franz Kafka: Nhà văn lớn người Đức thế kỉ 20. Tham khảo wiki[link]

(2) Trích trong tập “Briefe an Milena” (Letters to Milena-Thư gửi Milena). Đây là tuyển tập những bức thư tình mà Franz Kafka gửi cho người tình của mình là Milena Jesenská trong thời gian từ năm 1920 đến 1923.

Thực chất câu này ta dịch láo từ raw/QT chứ chưa tìm được trong bản dịch “Letters to Milena”, nên là..... ‘ ^ ‘ Mà thật không ngờ hai bạn Sở gia Trịnh gia có nhã hứng đọc thư tềnh đó.

### 13. Chương 13

Tuy là cướp vợ sau đó ù té chạy, nhưng mà Trịnh Bình khẳng khẳng cho rằng đã có vợ thì tuyệt đối không thể qua loa, hắn mua hẳn cả một du thuyền riêng cực kì hoành tráng, trước khi khởi hành còn cẩn thận chuẩn bị đầy đủ mấy chai nước khoáng hiệu gì đó để đi đường uống.

Sở Tịch bảo: “Tôi phát hiện ra não anh hơi phẳng.”

Y liếc Trịnh Bình một cái, lắc lắc đầu nói: “.....Không phải, là bại não rồi mới đúng.”

Trịnh Bình lườm y nửa ngày, đáp: “.....Là nước khoáng FIJI đó.”

Sở Tịch quay đi chẳng thèm để ý hắn, ngoài cảng gió rất mạnh, thổi tóc y bay tán loạn che hết mặt mày. Trịnh Bình đi qua còn cẩn thận giúp y vén tóc ra sau tai, sau đó cúi đầu hôn lên trán y một cái.

“Anh đâu phải lúc nào cũng lo mấy thứ tửn tửn này, anh chỉ là muốn cho em..... những thứ tốt nhất mà thôi.”

Sở Tịch đáp: “Cái gì tốt nhất tôi đều có rồi.”

Trịnh Bình nhìn y lâu thật lâu, giọng nói chậm rãi hòa vào gió: “Không, anh còn có thể cho em những thứ tốt hơn.....”

Trong một thoáng chốc Sở Tịch chợt nghĩ những gì hắn nói là thật, nhưng rồi ngay lập tức xem như ảo giác. Đã bao năm nay, hắn thật khó mà tin tưởng vào cái gì đó, chí ít cũng khó lòng tin tưởng hoàn toàn.

Trịnh Bình cười cười nói: “Đi nào.”

---

Kết quả vừa lên thuyền chưa được bao lâu, sắc mặt Sở Tịch đã rất khó coi, Trịnh Bình chạy tới chạy lui hầu hạ, hỏi y: “Có buồn ngủ không? Có muốn ăn cái gì không? Có muốn uống cái gì không? Uống lạnh hay uống nóng nào?”

Sở Tịch phát cáu lên: “Xéo ngay! Đừng có lờn vờn trước mặt tôi!”

“Nhưng mà sắc mặt em rất kém.....”

“Ông đây say tàu!”

Trịnh Bình chạy đi nửa ngày lại chạy về, cầm trong tay thuốc say tàu xe cùng nước lạnh, kết quả chưa kịp đưa đến tay đã bị Sở Tịch gạt đi: “Dẹp ngay dẹp ngay, đừng hòng tôi tin vào bất kì thuốc thang nào trên tay anh nữa, đừng làm phiền để cho người ta yên đi!”

Trịnh Bình đặt thuốc xuống, nhanh nhẩu giải thích: “Anh sẽ không làm trò cầm thú như vậy nữa, lúc đó không còn cách nào khác nên anh mới phải dùng đến hạ sách, cái này thực sự là thuốc say tàu đó, không tin anh uống một viên cho em xem....”

Sở Tịch đứng phắt dậy quay người đi ra ngoài, Trịnh Bình vội vàng giữ y lại: “Bà xã em đi đâu vậy?”

Sở Tịch vung tay cảnh cáo: “Đừng có gọi tôi bà xã!”

Trịnh Bình lúng túng nửa ngày, lại nói: “Vậy em gọi anh là bà xã đi.”

“Anh là cái thằng đàn ông đó!”

“Nói vậy thì em coi anh là nữ cũng được mà....”

Sở Tịch nghiêng răng cười lạnh: “Anh có (cup ngực) 36D không? Anh biết sinh con không? Cái thứ ở dưới kia là để làm cảnh sao? Có giỏi thì sang Thái chuyển giới đi rồi hăng về nói mình là đàn bà nhé? Không làm được thì cút xéo cho ông nhờ!”

Y đẩy Trịnh Bình một cái rồi đi thẳng lên boong tàu, cảm giác choáng váng khiến người muốn nôn mà không nổi, toàn thân đều uể oải, lại còn cảm giác gió biển thổi đến không thể đứng vững. Y đứng ngoài một lúc, một bên là người hầu đứng cúi đầu chờ phân phó, thái độ cung kính hết như đối với chủ nhân nhà mình. Sở Tịch biết ngay tên khốn kiếp Trịnh Bình kia đi rêu rao khắp chốn rằng mình là bà xã nhà hắn, trong lòng tức tối, quay lưng rời đi.

Ai mà biết được ở trong khoang thuyền, Trịnh Bình đang nằm bò ra bàn xem bản đồ, tập trung cao độ đến mức Sở Tịch đi qua đi lại cũng không hay biết, Sở Tịch ngồi ngây ngốc bên cửa sổ một lát, thật là chán muốn chết, buột miệng hỏi một câu: “Anh đang xem cái gì đó?”

“À,” Trịnh Bình đáp, “Anh đang xem lộ trình sang Thái đi thế nào.”

Sở Tịch quay phắt lại trừng trừng nhìn hắn một hồi lâu, gần từng câu từng chữ: “Trịnh Bình, tôi nguyện rửa anh tuyệt hậu.”

“.....Á?” Trịnh Bình thực sự tổn thương, “Vì sao chứ?”

“Vì chỉ số IQ cỡ như anh rất có khả năng sẽ tạo ra thảm họa di truyền cho thế hệ sau, vì lợi ích của nòi giống nhân loại, anh tốt hơn hết đừng nên có con!”

Trịnh Bình tủi thân cuộn bản đồ lại, ngồi dần độn một mình suốt nửa ngày, lúc Sở Tịch mơ mơ màng màng sắp ngủ gục, tự dưng nghe hắn nói: “Anh có em thì đương nhiên sẽ không có con cái, tuy là cũng buồn nhưng mà sự đời có được có mất, đạo lý này anh hiểu được rồi, em không cần lo....”

“.....” Sở Tịch ù tai hoa mắt một trận, sau đó gục mặt xuống bàn, nguyện sẽ không bao giờ mở miệng nói một câu nào nữa.

---

Thuyền đi suốt một đêm, khoảng chừng sáng sớm ngày hôm sau là cập cảng đất liền. Vừa sớm tinh mơ, Sở Tịch đã đem tất cả những gì có thể phun từ trong bụng một trận nôn thốc nôn tháo, xuội lơ nằm gọn trong lòng Trịnh Bình: “Em sao rồi? Muốn uống thêm hai viên thuốc chống say nữa không?”

Vừa này Sở Tịch bị Trịnh Bình hung hăng nhồi nhét cho hai viên thuốc, trả giá bằng dấu ngón tay hắn trên cằm Sở Tịch cùng với khuỷu tay Trịnh Bình suýt thì gãy làm đôi.

Sở Tịch cân nhắc mức độ khó chịu cùng khả năng xảy ra án mạng, rồi mới run rẩy vươn tay cầm thuốc uống. Trịnh Bình nhanh tay đưa thuốc tới, chuẩn bị nước nôn, hầu hạ bà xã uống xong lại ụy thêm một ngụm nước trái cây lạnh, thành ra mười phút sau lại ói gần hết.

Trịnh Bình luống cuống tay chân đặt y nằm thẳng, nâng đầu lên ấn vào huyệt nhân trung (phần lõm giữa mũi và môi trên), hỏi: “Bình thường khi ra ngoài thì em làm thế nào? Em có say ô tô không? Có bị say máy bay không?”

“Cái nào cũng bị.”

“Vậy cứ đi ra ngoài chẳng phải sẽ rất vất vả sao?!”

“Thế nên tôi mới không thích đi đâu cả,” Sở Tịch lạnh lùng đáp, “Tôi cũng chưa bao giờ đặt chân tới nội địa.”

Trịnh Bình vỗ về y: “Thực ra bây giờ điều kiện ở đại lục rất tốt, anh có một căn nhà rất đẹp, rộng một ngàn hai trăm mét vuông, có cả sân trước sân sau, trồng đủ loại cây, còn có một vườn hồng nhỏ. Bên cạnh là công viên, không khí dễ chịu hơn nhiều so với ở Hongkong, sau khi về em sẽ biết.”

Sở Tịch nhắm nghiền mắt nói: “Tôi không thích.”

Trịnh Bình đáp: “.....Vậy chúng ta đổi căn nhà khác.”

“Thầy bói nói mệnh tôi khuyết thủy, anh đổi nhà thì đổi được nơi có hồ chắc?”

Trịnh Bình chợt nhớ trong sân viện Sở gia có xây một cái bể bơi vĩ đại, toàn bộ choán hết gần nửa diện tích, nghe nói không có mái che, ngày nào cũng trưng ra đó, không ngừng thay nước.

Sở Tịch cười nhạt: “Ở chỗ anh sao mà chịu được?”

Trịnh Bình lắc lắc đầu: “Em thích thì anh thử xây một cái hồ, có gì khó đâu.”

Sở Tịch không nói không rằng quay ngoắt đầu đi, động tác rất nóng nảy, có vẻ là đang tức giận.

Trịnh Bình dõi theo y, sắc trời hừng đông nhàn nhạt, trong căn phòng không bật đèn, từ góc cửa hắt có thể loáng thoáng nhìn thấy chiếc cổ Sở Tịch, xương quai xanh gầy guộc mảnh khảnh nhô lên, sắc mặt ảm đạm, biểu cảm lộ ra nét bất an.

Nhưng mà hắt lại thấy rất vừa mắt. Sở Tịch trông thế nào hắt vẫn thích, thích ngay từ cái nhìn đầu tiên. Trịnh Bình từ nhỏ đã tin chắc rằng vợ yêu của mình phải là mỹ nhân xinh đẹp nhất trần đời, sau này lớn lên mãi mê chơi bởi gái gú mà quên bẵng đi rất nhiều chuyện, nhưng mà tư tưởng “mỹ nhân đẹp nhất trên đời” lại chưa từng biến mất. Cho đến ngày hắt bước chân vào đại viện Sở gia nhìn thấy Sở Tịch, hắt tự nhủ thâm, á, tôi đã tìm được rồi, đây đúng là ông trời chỉ lối cho ta, chỉ cần có được người này là ta mãn nguyện.

Sau đó hắt chẳng thềm ngó ngang xem người ta có chịu hay không, thích thì liền bắt đi rồi nói năng sau, tên này dù sao cũng bắt cần chuyện tương lai, điển hình của loại sống chỉ biết có ngày hôm nay chính là đây.

Trịnh Bình nhìn đến thất thần một hồi lâu, nói với Sở Tịch: “Em đừng bận tâm nhiều việc như vậy, cũng đừng lo lắng, anh sẽ chăm lo cho em thật tốt, anh cực kì thích em, cả cái mạng này cũng cho em luôn.....”

Sở Tịch khinh thường hỏi lại: “Tôi cần mạng anh làm quái gì? Ăn được uống được chắc?”

“Ăn được chứ,” Trịnh Bình đáp: “Kho tàu, áp chảo, hấp cách thủy, tùy em.”

Sở Tịch lắc lắc đầu, đáp cụt lủn: “Tôi không thềm.”

“Vậy em thềm cái gì nào?”

Sở Tịch ngệt mặt ra, lúc sau đột nhiên nổi khùng lên: “Cút xéo! Mắc mớ gì đến nhà anh!”

## 14. Chương 14

Khi tàu cập bến mọi chuyện phát sinh một cách bất thành linh.

Trịnh Bình mở cửa phòng ngủ trên tàu, thủ hạ đã đợi sẵn bên ngoài. Sau lưng hắt, Sở Tịch đứng dựa bên lan can, mặc áo khoác, vóc dáng y vốn đã rất cao, khi giữ nét mặt lạnh tanh như vậy, trông cực kì thuần khiết mà lại rất cao ngạo.

Trịnh Bình ngoái đầu hỏi y: “Cùng đi luôn nhé? Hay chờ muộn chút nữa cho ấm lên rồi đi?”

Nét mặt Sở Tịch trong ánh đèn mờ ảo rất điềm tĩnh, bóng đen phác nên một đường nét thanh mảnh, theo cổ đi xuống, rồi tiêu tan vào bóng tối. Y hỏi lại: “Anh sẽ đợi sao?”

“Anh tất nhiên đợi em rồi.”

Sở Tịch chăm chăm nhìn hắn, hình như có tiếng thở dài: “.....Không, anh chờ không nổi đâu.”

Trịnh Bình không để ý, nhưng dọc đường đi từ boong thuyền lên bến cảng, hắn chợt nhận ra có gì đó không ổn, phía trước đúng là đoàn xe hộ tống hắn, nhưng kể cả trong màn sương sớm vẫn có thể thấy kia không phải xe Trịnh gia hay dùng, có vài người đứng trước xe, thoát nhìn hình như đều cầm súng trên tay.

Vệ sĩ đằng sau bước lên thấp giọng nói một câu: “Trịnh tiên sinh, chúng ta bị bao vây rồi.”

Xuyên qua lớp sương mù dày đặc có thể thấy trong vòng bán kính trăm mét có một toán người từ từ tiếp cận phía này, Trịnh Bình sững bước lại, trầm giọng ra lệnh: “Đi! Mau quay về tàu!”

Đám vệ sĩ chuyên nghiệp lập tức hộ tống đoàn người trở lại, thế nhưng Trịnh Bình vừa quay người đi đã sững lại. Sở Tịch trong nắng rạng từ boong tàu chậm rãi bước lên, khoác hờ chiếc áo, ánh mắt đẹp mà lạnh lùng chăm chăm quan sát tất cả sự việc.

Trịnh Bình hít sâu một hơi: “.....Em sao có thể làm được?”

“Tôi chẳng cần làm gì cả,” Sở Tịch từ tốn đáp, thậm chí không hề e dè mà bước qua đám vệ sĩ của Trịnh Bình, “—— Chỉ ngồi một chỗ cũng xong chuyện, Trịnh Bình, nói đến gánh vác hay dẫn dắt một gia tộc, có nhiều điều anh còn phải chạy theo tôi học dài dài.”

Trịnh Bình vò vò mái tóc: “Anh vẫn không hiểu gì cả.”

“Ngày trước khi tôi mới về Hongkong, có nhờ người chuyên thiết lập một bộ máy bảo vệ, điều quan trọng nhất là sau khi phát hiện tôi bị bắt ra khỏi Hongkong, sẽ có điệp viên lập tức đến nơi tôi ở tiến hành cứu viện.”

Sở Tịch hướng về phía sau giơ tay ra hiệu, ngón tay đẹp đẽ, thoát nhìn tao nhã lại có chút tàn nhẫn: “Ở một nơi xa chỗ này cũng có một nhóm đang gác súng đợi trời sáng. Còn xa hơn nữa, eo biển Manche, Scotland, ở hải vực dài rộng này, anh có thể tìm đâu cũng thấy người họ Sở.”

Trịnh Bình cười khổ: “Cứ nghĩ Sở gia tiêu tán hết rồi.”

Sở Tịch bật cười: “Chờ cả nhà anh dựng nên cơ nghiệp đến tận chục năm sau, anh cũng sẽ phát hiện ra sản nghiệp nhà anh chẳng khác nào bách tước chi trùng tử nhi bất cương (1).”

(1) (Rắn chết vẫn còn nọc; rết nhiều chân): Người hoặc tập đoàn tuy thất bại, nhưng thế lực và ảnh hưởng vẫn tồn tại (thường hàm nghĩa xấu)

Trong làn sương, bóng người tiến đến ngày càng gần, đám người đi đầu đã nhanh chóng vây lấy Sở Tịch. Trịnh Bình lúc vội vàng rời khỏi Hongkong cũng không lường trước nhiều như vậy, hắn chỉ mang theo vài mống người, cùng một Sở Tịch được nâng như nâng trứng, so với lực lượng tinh nhuệ trước mắt hoàn toàn không có phần thắng.

Vệ sĩ đứng sau nhỏ giọng hối thúc: “Tiên sinh chúng ta phải mau rời đi!”

Trịnh Bình nhắm mắt hít một hơi, mở mắt ra liền nhìn thẳng vào Sở Tịch, có chút buồn bã nói: “Anh thực sự cho rằng, em sẽ trở thành vị chủ nhân còn lại của nhà anh.....”

Sở Tịch vặn lại: “Giả sử bây giờ có kẻ bức ép anh rời khỏi môi trường sống yên ổn, sau đó nhốt anh lại, cưỡng bức anh, rồi luôn miệng nói yêu thương anh thế này thế nọ, anh có tin hắn không?”

Trịnh Bình ngẩn người, đúng lúc đó mấy kẻ tiếp cận gần nhất giơ súng lên, vệ sĩ đằng sau Trịnh Bình rầm một tiếng tỏa ra tứ phía định phản công, thế nhưng có hai kẻ tiên phong xông tới ngăn chặn, đi đến kéo Sở Tịch: “Cậu cả! Mau chạy theo chúng ta!”

Sở Tịch giật lùi mấy bước, nhìn chăm chăm Trịnh Bình, trầm giọng mà đồng dạng ra lệnh cho thủ hạ: “Không cần đùa với tính mạng. Dùng súng đạn ở đại lục chỉ tổ rắc rối.”

Tên thủ hạ khẽ đáp một tiếng vâng, đúng lúc đó Trịnh Bình lấy tay bóp trán, thấp giọng cười: “Đâu cần tưởng tượng ra lắm chuyện vậy chứ...”

Hắn nhanh như chớp rút ra khẩu súng trong túi áo, nhắm bắn chuẩn xác, động tác còn nhanh gọn hơn đám vệ sĩ chuyên nghiệp của hắn vài phần, đợi đến lúc Sở Tịch kịp phản ứng thì viên đạn đã bay xẹt qua gò má y, một tên thủ hạ phía sau vô thanh vô tức ngã xuống.

Sở Tịch theo phản xạ có điều kiện rút ngay khẩu súng trên người thủ hạ ngắm bắn, còn chưa kịp bóp cò đã bị thuộc hạ kéo ra đằng sau, ép buộc lùi y xuống tàu. Sở Tịch chỉ mới nghe thấy tiếng súng nổ, tiếp theo đã bị giấu vào trong góc nhà kho trên cảng.

Trịnh Bình lừng khừng chưa đi, hắn thậm chí còn dừng lại vài giây, trong lòng cười khở. Cũng tốt, bộ máy bảo vệ bí mật của Sở gia trong tình huống hiểm nghèo nhất định sẽ biết lập tức hành động, lấy sự an toàn của đương gia là mục tiêu số một. Bọn họ trong lúc Sở Tịch sắp trúng đạn không chút chậm trễ ngăn cản rồi lùi y đi, e rằng chỉ chậm một giây thôi, viên đạn sẽ làm tổn thương một sợi tóc của đương gia.

Báo hại hắn lo rằng lỡ đâu tấn công Sở Tịch lại gây ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Báo hại hắn còn tính toán xem, Sở Tịch cướp cò xong, giây tiếp theo có phải mình đang nằm trong vùng máu không.

“Sở Tịch à,” Trịnh Bình đứng tại bến tàu buổi sớm, trong gió phảng phất mùi máu tươi, giống như đang xác nhận một điều gì mà nhắc lại, “Anh vẫn thích em,.....Ừm, anh yêu em.”

Độ súng không lâu, tính ra cũng khoảng vài phút đồng hồ mà thôi, Sở Tịch ngồi trong góc tường nhà kho, hai bên là đám thuộc hạ tay dao tay súng bảo vệ, chỉ nghe được tiếng súng ở bậc thang bên cảng trên đầu ngót dần, một người nhảy xuống hỏi: “Cậu cả, ép chúng quay trở lên tàu là được phải không?”

Sở Tịch nghiêng đầu nghĩ ngợi, nói: “Bắt lấy Trịnh Bình.”

Tên kia gật gật đầu toan rời đi, Sở Tịch lại thêm một câu: “Phải bắt sống.”

Câu nói này y đè nặng khẩu khí. Bất luận thế nào y cũng không chấp nhận Trịnh Bình trúng đạn bỏ mạng ngay giữa hồi chiến, đang lúc cấu tiết lại tìm không ra tên đầu sỏ mà trút giận thực làm cho người ta giống như nhồi một bụng toàn bông gòn, nghẹn không chịu nổi.

Thủ hạ gật gật đầu vừa quay người đi, đột nhiên trên đầu vang một tiếng súng lớn. Trong góc kho chất đầy thùng container, không gian cực kì chật chội, tiếng súng gần như vậy khiến bụi bặm trên tấm ván thấp cứ lả tả rơi xuống. Đứng trước có người chạy tới hô lên: “Cậu Sở mau chạy đi!”

Còn chưa nói xong đã ngã nhào xuống đất, sau đó có mấy người đang rút lui liền tới xóc hắn dậy đỡ sang một bên. Sở Tịch tự nhiên đứng dậy, vệ sĩ riêng lên tiếng hỏi: “Là người của Trịnh gia sao?”

“Không lí nào,” Sở Tịch bỗng đáp lại, “Chỉ với mấy mống người mà có thể phản công lại thì tôi phục hẳn sát đất.”

Gã tay sai nghi ngờ: “Đó là.....”

Sở Tịch ngừng vài giây, chậm rãi hỏi: “.....Khi các cậu tới, nhất định đã được hải quan Hongkong cho biết tin tàu của Trịnh Bình đã rời cảng đúng không?”

Gã kia khó hiểu: “Vâng.”

“Vậy là đúng rồi,” Sở Tịch thở dài, “Các cậu không biết, Kha Dĩ Thăng có đứa cháu trai làm trong hải quan mà.”

Y từ trong thắt lưng rút ra khẩu súng, kéo chốt một tiếng răng rắc, hất hàm với thủ hạ: “Đi! Ra ngoài sẽ biết có phải Kha Dĩ Thăng không. Một nước không thể có hai vua, nhà chúng ta cuối cùng cũng có ngày cùng Kha gia sút đầu mẻ trán.”

## 15. Chương 15

Sở Tịch vừa tới cầu tàu thì thấy Trịnh Bình từ bên kia nhảy ra, trên mặt có vết trầy xước, trông có vẻ chật vật, thế nhưng thực sự vẫn rất ổn, không mất tay mà cũng chẳng thiếu chân, nhìn thấy Sở Tịch đi lên còn ngoác miệng ra lớn tiếng chào: “Hế lô em yêu!”

Sở Tịch không nói không rằng lườm hắt một lúc, quay đầu nhìn ra mặt biển. Trên bến cảng vừa neo đậu một con tàu, Kha Dĩ Thăng đứng ở boong tàu rảo bước tiến lên, hơi cười hỏi: “Sở Tịch! Vẫn khỏe chứ?”

Sở Tịch nhỏ giọng lầu bầu: “Bệnh muốn chết cha luôn.”

Kha Dĩ Thăng đi tới bên kia đầu cầu cảng, từ xa xa nhìn lại, mỉm cười hỏi: “Sở Tịch, là ta nhất thời bất cẩn khiến con bị Trịnh tiên sinh rước đi mất, ta lao tâm khổ tứ mới tìm được con, mà con lại dùng cái vẻ mặt đó đáp lại ta sao?”

Sở Tịch nhìn chằm chằm hắt thật lâu, tự dưng bật cười: “Ông muốn tôi làm mặt thế nào chứ? Mang ơn? Vui mừng phát khóc? Hay là.....thế này?”

Y nghiêng đầu, cười đến rạn vỡ, rồi bất thành linh giương hòng súng lên nhắm thẳng vào Kha Dĩ Thăng.

“Ê! Không được đâu!”

Trịnh Bình đột ngột phi người bổ nhào qua, ôm theo Sở Tịch ngã xuống, lực va chạm rất mạnh, động tác cũng nhanh, Kha Dĩ Thăng cùng Sở Tịch đều không kịp phản ứng, lúc Sở Tịch kêu “A” một tiếng thì đã bị đẩy ngã xuống cầu tàu, Trịnh Bình lăn một vòng, Sở Tịch chỉ thấy trong chớp mắt, miệng cùng mũi sặc toàn nước, định thần lại thì hóa ra đã lăn tòm xuống biển rồi. ( .shenyaying.wordpress.com)

Sở Tịch tức ói máu, chỉ muốn ngay lập tức nổ súng trong nước bắn chết Trịnh Bình, thế nhưng Trịnh Bình lại to gan ra hiệu ý bảo đừng nóng vội, rồi ôm ghì lấy y giúp y hô hấp.

Sở Tịch mở miệng muốn chửi, một luồng bọt nước thoát ra, thế mà Trịnh Bình cũng nhìn khẩu hình mà đoán ra được họ hàng bên ngoại nhà mình đang được ân cần hỏi han một chút, thế nên dấm lớn mật làm động tác chấp tay cảm tạ (=)~~), rồi kéo theo Sở Tịch bơi xuống dưới cầu cảng.

Nước biển chỗ đó đen ngòm lại còn độ ẩm rất cao, thậm chí Sở Tịch còn nghe thấy tiếng ù ù của hệ thống vận hành dưới kho. Bọn họ chìm nổi trong nước, trên đầu là tấm ván cầu để lên bờ, Trịnh Bình cử động mạnh thành ra cụng đầu vào đó, đập một tiếng đau muốn gào khóc.

Sở Tịch thụi một đấm vào bên má hắt, Trịnh Bình lại đâm đầu xuống nước, bị Sở Tịch một tay túm tóc dìu xuống. Tắc thở đến nơi mà còn đùa được, Trịnh Bình chật vật ngoi lên: “Vợ à.....” Tiếp theo lại bị Sở Tịch ấn xuống nước.

“Anh gọi tôi là gì?!”

“Lão.....Lão...” (Lão bà: “vợ” đó)

“Nói lại câu nữa!”

“.....Lão đại a!” Trịnh Bình khốn khổ lắm mới lóp ngóp lên được, lại bị Sở Tịch xách cổ động cho một đấm nữa, đánh cho hắt nghẹn một ngụm khí ôm lấy cằm, nói không ra hơi: “Mẹ nó! Gãy răng ông.....”

Sở Tịch trong bóng tối rít lên: “Anh làm cái khỉ gì! Khốn kiếp!”

Trịnh Bình còn gào to hơn: “Em muốn chúng ta bị người của Kha Dĩ Thăng làm thọt luôn à?”

“Có thể thôi mà cũng kéo người ta xuống nước sao?”

“Kha Dĩ Thăng kiểu gì cũng sẽ bóp chết anh, nhưng mà lại không dám làm gì em đâu,” Trịnh Bình đáp, “Trong tình huống này chỉ cần lén lút chuồn êm chứ chường mặt ra làm gì, đương nhiên anh phải lòi em theo rồi.”

Lời còn chưa dứt mặt nước phía trước đã truyền đến âm thanh trầm đục, Sở Tịch nhỏ giọng bảo: “Đạn kìa.”

Y lao xuống nước bơi một vòng, lúc sau bơi về, lăm bằm chửi một câu: “Người của Kha Dĩ Thăng đang trên bờ.”

Bọn họ bị bao vây ngay dưới cầu tàu cùng với nước biển tạo thành một địa hình không lối thoát, đám người Kha Dĩ Thăng vẫn đứng trên lúc nào cũng có thể chờ họ ngoi lên, cũng chẳng biết được tình hình chiến trận ra sao, qua được mấy phút Trịnh Bình mất kiên nhẫn, hỏi: “Em nghĩ đám người của em cùng bọn Kha Dĩ Thăng giao đấu, bên nào có phần thắng hơn?”

Trong bóng đêm không nhìn rõ nét mặt Sở Tịch, chỉ nghe được giọng nói của y mang theo chút cảm xúc nào đó: “Kha Dĩ Thăng.”

“Hử?”

“Hắn đã làm ông lớn trong ngành sản xuất vũ khí ở Hongkong nhiều năm nay, rất nhiều cơ sở chính thức hay thậm chí hoạt động làm ăn với chính phủ hắn còn nhúng tay vào, nhà hắn có cô cháu gái, suýt nữa được làm phu nhân Thống đốc cảng, Sở gia nói thế nào cũng không thể có chỗ chống lưng đáng gờm như vậy. Sở gia có nền móng vững chắc, nhưng có hợp lại cũng không thể vượt mặt Kha Dĩ Thăng.”

“Hồi đó em phát lên nhanh vậy cũng là nhờ thế lực của hắn sao?”

Sở Tịch im lặng hồi lâu, nói: “Ừ.”

Trịnh Bình hỏi: “.....Hắn yêu em à?”

“Gi cơ?”

“Giống như là anh yêu em đó?”

Sở Tịch phát khùng: “Anh đừng có làm như mọi người trên thế giới đều biến thái như anh được không?”

Trịnh Bình đột ngột vươn tay, trong bóng đêm ôm rịt lấy y, Sở Tịch muốn giãy ra, nhưng mà Trịnh Bình mạnh mẽ ghì chặt y vào lòng, ôm siết như vậy, giống như bị dây xích trói nghiêng, giãy thế nào cũng không thoát.

“Anh yêu em mà,.....Thế nào là biến thái chứ? Sao có thể nói là biến thái? Anh chỉ là.....Anh chỉ muốn cùng em chung sống thôi mà.”

Sở Tịch cười khẩy: “Anh với hắn cùng một giuộc.”

“Không phải!”

“Đối với tôi thì đúng vậy.”

“Sở Tịch, Sở Tịch à,” Trịnh Bình ôm y chặt hơn, nói: “Em có thể dù chỉ một chút thôi, ngày nào đó đồng ý chung sống với anh cả đời không? Hai người chúng ta, cùng sống trong căn nhà lớn đẹp đẽ, có một hồ nước, thậm chí chúng ta còn có thể đi nhận nuôi vài đứa trẻ nữa?” (anh đã mơ về

~♪ )

Nước biển dưới cầu cảng có độ ấm rất cao, gần như là muốn đem người nung chảy. Sở Tịch được Trịnh Bình ôm tựa đầu vào \*\*\*g ngực hắn, có thể nghe được tiếng tim đập của người đàn ông này, hết như cái đêm mà y không dám nhớ lại, mạch đập di chuyển mạnh mẽ khiến người ta phát sợ.

Sở Tịch từ tốn hỏi lại: “Anh nghĩ tôi sẽ trả lời sao?”

Trong bóng tối y cười rộ lên, thanh âm thoải mái: “Anh muốn tôi trả lời thế nào, tôi nói cho nghe.”

Trịnh Bình im lặng hồi lâu, thật sâu dưới mặt nước mơ hồ truyền đến tiếng ù ù của máy móc vận hành, bóng tối dày đặc không lối thoát, như thể tất cả đều rơi vào hư ảo.

“Có phải dù anh làm thế nào, em cũng không buồn yêu anh?”

“Anh chết đi không chừng tôi sẽ yêu.”

Trịnh Bình vui mặt vào hõm vai Sở Tịch thở dài thườn thượt: “Anh sẽ không vì lời này mà lao đầu đi tự sát đâu,....Vì anh mà chết thì em cũng đâu có yêu anh. Anh phải sống thật tốt để chăm sóc em mới đúng chứ.”

Sâu dưới mặt trước truyền đến âm thanh chấn động, hai người đều nhanh nhạy cảm giác được gợn sóng đang nhấp nhô từng đợt, tiếng lội nước càng ngày càng gần, Kha Dĩ Thăng hết kiên nhẫn, đã phất thợ lặn nhảy xuống tìm kiếm bọn họ.

Trịnh Bình kéo Sở Tịch vô thanh vô tức chìm xuống nước, kĩ năng bơi lội của cả hai đều không tệ, từ dưới tấm ván cầu đã bơi xuống tận chỗ sâu hun hút, mãi đến khi không thể lui được nữa mới ngoi đầu lên. Trịnh Bình hõn hển hít sâu, nói: “Xem ra bên nhà em thua rồi! Bây giờ em tính thế nào?”

Sở Tịch lạnh lùng đáp: “Chưa chắc.”

Trịnh Bình liếc y một cái, tuy không nhìn rõ nhưng vẫn cảm thấy được Sở Tịch không nhìn về phía mình.

“Sở Tịch,” Trịnh Bình nói: “Sự thật không hề có hai chữ ‘chưa chắc’ này, bất kể là em hay Kha Dĩ Thăng hôm nay đều phải có kẻ thua, không còn khả năng nào khác.”

Sở Tịch quay ngoắt đầu nhìn vào hắn, “Nói vậy là sao?”

“Trước đây anh đã thông báo đến người của Trịnh gia rồi..... Đương nhiên anh cũng không đoán trước được tình huống hôm nay, anh chỉ nói với mọi người là hôm nay đưa bà chủ mới về, kêu bọn họ sáng sớm tinh mơ ra bến tàu đón anh, lúc đến dần trận càng linh đình càng tốt.....” ( .shenyaying.wordpress.com)

Trịnh Bình nhún vai, “Em nè, dù sao đây cũng là địa bàn nhà anh, anh lại là đích tôn họ Trịnh, bọn họ nếu dốc toàn lực huy động, nhân số còn có thể so với nhà em với Kha gia cộng lại nhiều hơn tí lần——giờ đã là sáu giờ hơn rồi, anh đoán bọn họ cũng sắp tới rồi a.....”

---

Hai bạn chia tay chưa đầy một chương đã sớm chàng thiếp trùng phùng như chưa hề có cuộc chia ly vậy u.u Xin thông báo từ chương sau chính là cuộc sống hậu hôn nhân cực kì \*hạnh phúc\* của cặp vợ chồng son (~^^)~

## 16. Chương 16

Sở Tịch nhiều khi cảm giác những lời Trịnh Bình nói cứ như đùa, có lúc lại cảm thấy mẹ nó đêch phải, không tài nào hiểu nổi trong đầu gã đang nghĩ gì.

Lúc bọn họ lên bờ, Sở Tịch ngay lập tức nín lặng không nói nổi lời nào, Trịnh Bình đứng đằng sau y ha hả cười nói: “Thấy sao? Đội ngũ đón dâu thật hoành tráng quá đi?”

Sương mù buổi sớm đã dần tan đi, tàu của Kha Dĩ Thăng cũng gấp rút rời cảng, Sở Tịch nhìn cách đó không xa là một dàn xe khủng, nín thình nửa ngày mới hỏi: “Anh không sợ ngày mai báo chí đăng tít giật gân à? Vấn đề của gia đình anh cũng đang lúc nhạy cảm đó.”

Trịnh Bình ôm lấy bờ vai y, vênh cái mặt lên: “Được thể càng tốt, Trịnh Bình này lấy vợ là phải để cho cả thế giới biết!”

Sở Tịch cười khẩy: “Đã thế thì ngồi máy bay trưng biểu ngữ cho bàn dân thiên hạ người ta xem đi!”

“Em mà thích thì anh làm liền, em muốn thế không?”

Sở Tịch đương nhiên là không muốn rồi, y quay đầu đi ra sau, đột nhiên bị Trịnh Bình ôm eo nhấc bổng lên, chưa kịp phản ứng liền bị bế xốc lên, nhìn xuống dưới chân lướt qua mấy bậc cầu thang, tiếp theo bị tống vào trong xe.

Trịnh Bình sau đó phát phát tay với bên ngoài, đại khái kêu họ lái xe đi, tiếp đến là cái mặt nhăn nhó đang rất khoái chí ngồi xuống đóng cửa xe, thuận tay kéo luôn tấm kính cách âm với ghế lái.

Sở Tịch quay mặt nhìn chằm chằm ra ngoài cửa kính ô tô, không nói không rằng, mà tai lại lắng nghe Trịnh Bình gọi mấy cuộc điện thoại, có vẻ đang giải thích với ai đó về vụ độ sủng sáng nay ngoài cảng. Sở Tịch chỉ biết ở đại lục dính vào mấy thứ nào sủng nào đạn chắc chắn cực kì phiền toái, nhưng nghe ý tứ trong lời nói của Trịnh Bình thì chẳng có vẻ gì là rắc rối cả, cùng người anh em hay bạn bè gì đó ở đầu dây bên kia hú hí một lúc rồi đập máy, nội dung còn gì khác ngoài việc khoe chú em à anh đây có vợ rồi còn đẹp hơn cả Miss Hongkong gấp tí lần há há há.....

Sở Tịch cảm thấy thật không tài nào tưởng tượng nổi, y cũng có lần nghiêm túc cân nhắc chuyện sau này đến lúc không thể không kết hôn, sẽ cùng quý cô thượng lưu nào đó chung sống cả đời hay tìm quách tới Đồng Sa, mà chưa tính đến tình huống đó, y còn chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày bị một gã đàn ông chẳng khác nào thổ phỉ ì eo bám lấy, sau đó còn bị biến thành một thứ bảo bối trân quý để mà lôi ra khoe lấy khoe để.

Chệch ra khỏi quỹ đạo sống bình ổn của y.

Hơn nữa hoàn toàn đảo lộn thế giới quan vốn rất thông thường của y.

“Vào nội thành sẽ sầm uất hơn, nhưng mà nhà anh ở vành đai hai(1), nơi đó yên tĩnh hơn một chút, so với môi trường ở đây tốt hơn nhiều.” Trịnh Bình ngắm nhìn người đang chăm chú nhìn ra cửa xe, nghĩ thầm có phải y không quen chỗ này, cảm thấy nơi này vốn là không hợp. Sở Tịch không nói không rằng quay đầu đi chớp mắt chút xíu, Trịnh Bình lại nhin không nổi bèn hỏi: “Nghĩ gì đó?”

“Chẳng nghĩ gì sất.”

“Lại muốn tìm cách chạy trốn sao?”

Sở Tịch thầm nghĩ người đoán trúng rồi, nhưng cũng không nói toẹt ra.

(1) Ở Bắc Kinh, từ nội thành chia thành nhiều vành đai, càng gần trung tâm thì càng hiện đại, sầm uất. Từ vành đai 10 trở đi thì y như mấy khu công nghiệp bỏ hoang.

Trịnh Bình lôi kéo y ngồi lên đùi mình, sau đó tay lần mò luồn vào trong áo vuốt ve lưng eo, lòng bàn tay hần nóng rực, mang theo ý tứ ham muốn rõ ràng. Sở Tịch nhú mày, bỗng dưng nhớ lại hồi trước ngồi xe cùng Kha Dĩ Thăng thỉnh thoảng trong xe có một hai mỹ nữ hoặc thiếu niên xinh đẹp, Kha Dĩ Thăng cũng chẳng buồn nể mặt y ngồi đó mà cùng những người kia thân mật, có một lần còn ở trong xe chơi tới bến. Lúc nào Sở Tịch cũng đều lảng tránh tầm nhìn của mình, mặt vô cảm nhìn ra ngoài cửa xe, mặc kệ những âm thanh cọ sát cùng tiếng rên rỉ bên tai, thậm chí chẳng buồn nghĩ xem vì sao Kha Dĩ Thăng lại phải làm như vậy, y có thể hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ.

Kha Dĩ Thăng có lần cười hỏi y: “Sở Tịch, ánh mắt con kiêu kỳ như vậy, là đang để ý ai?”

.....Nếu không có kẻ nào quấy rầy, nếu không có nhu cầu.....Có lẽ cả đời ta sẽ chẳng thích nổi ai.

Sở Tịch nhớ lại, trong lòng thở dài. Trịnh Bình hôn lên gáy của y, thấp giọng nói: “Đừng bao giờ nghĩ đến việc bỏ anh đi có được không?”

Sở Tịch thờ ơ hỏi lại: “Vậy phải nghĩ cái gì đây?”

“Nghĩ xem về sau sẽ cùng anh chung sống một cuộc sống êm đềm, dẫu sao chúng ta cũng có một khoảng thời gian rất dài bên nhau.”

Trong xe hơi nghiêng ngả, Sở Tịch nhú chặt mi cúi đầu, y có thể cảm thấy nơi mềm yếu nhất trên thân thể đã bị chạm tới, sau đó được âu yếm vuốt ve, mỗi lần đều thành thạo khơi lên thứ dục vọng đáng ghét.

“Vấn đề này.....anh đi mà nghĩ,” giọng nói Sở Tịch hơi có chút run run, “Tôi từ trước đến nay không đời nào nghe theo kẻ khác, tính tình đã không hợp nhau thì anh rút đi.”

Trịnh Bình đắn đo một lúc, sau đó cũng tán đồng quan điểm của y: “Được rồi mà, ai bảo anh lấy vợ làm chi.”

Tất cả động vật hoang dã đều đối với con mồi mà mình xác định quyền sở hữu có một loại hứng thú rất không bình thường. Đặc điểm chung này có ở các loài sinh vật, kể cả con người, đặc biệt là cái giống được rửa.

Rào trước đón sau, án binh bất động, thận trọng quan sát, mỗi khi xuất kích, con mồi càng khó bắt càng có giá, lại càng có khả năng được trân trọng. Đây chính là thói hư tật xấu của con người, dã thú thông thường cũng chẳng buồn để tâm xem con mồi tóm được phải chạy bao nhiêu cây số mới lọt vào tay mình, có thể lấp đầy cái bụng rỗng là tốt rồi, đồ ăn hay không phải đồ ăn cũng như nhau cả. Chỉ có con người mới mừng hóm nâng niu thứ bảo bối khó khăn lắm mới bắt được trên tay, rưng rưng cảm thấy đây chính là đích đến của cuộc đời mình.

Lúc Sở Tịch xuống xe gần như đứng không vững. Chiếc xe thì thoảng lại xóc nảy một trận cùng với dục vọng nóng bỏng vùi sâu trong nơi mềm yếu nhất của cơ thể làm cho y khổ sở không chịu nổi. Có vẻ như trong không gian chiếc xe chật hẹp lại không ngừng xóc nảy thế này khiến Trịnh Bình càng thêm hưng phấn, ghê tởm hơn là chính y còn nhờ vào bàn tay mân mê dai dẳng của Trịnh Bình mà phát dục đến mức thân thể xụi lơ tay chân mềm nhũn, mãi sau tới vùng ngoại thành đất đá gập ghềnh lại càng làm cho y khổ sở đến nghẹn ngào.

Trịnh Bình bước xuống xe, hùng hổ vác Sở Tịch lên vai tiến vào cổng lớn, xuyên qua vườn đi lên cầu thang, một cước đạp bay cửa, hớn hỏ cười nói với Sở Tịch: “Có giống động phòng đêm tân hôn không?”

Sở Tịch gân cổ lên quát: “Cút đi!”

“Đừng vậy mà, biểu hiện của em cũng rất phấn khích còn gì..... Á ối oái!” Trịnh Bình nhanh nhẩu bịt miệng, “Không nói, không nói nữa.”

Hắn liều mạng vác Sở Tịch còn đang gằm rú tha lỏi lên tầng chuẩn bị nước tắm, đang nhỏ dải mơ màng sẽ cùng vợ yêu tắm uyên ương, kết quả Sở Tịch chôn chân ở cửa, khăng khăng đòi tự mình tắm. Thái độ này của y phần nào đã rạch một vết thương vào trái tim Trịnh Bình, Trịnh Bình loanh quanh luẩn quẩn mấy vòng, lải nhải: “Em tự tắm được à? Không vấn đề gì chứ? Có thể chịu đựng sao?”

Sở Tịch lạnh lùng muốn đóng sập cửa, Trịnh Bình đột nhiên thò tay nhéo vào lưng y một cái, thân thể vừa chống chọi qua cơn cao trào còn chưa kịp hồi phục, Sở Tịch ngay lập tức mềm nhũn, sau đó bị Trịnh Bình vác lên một cách thô bạo quăng vào bồn tắm bự chẳng.

CẢNH BÁO: Nhà này chứa chấp BL (nam x nam) đó nha ( )

08/01/2013

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-dao-truy-sat>